

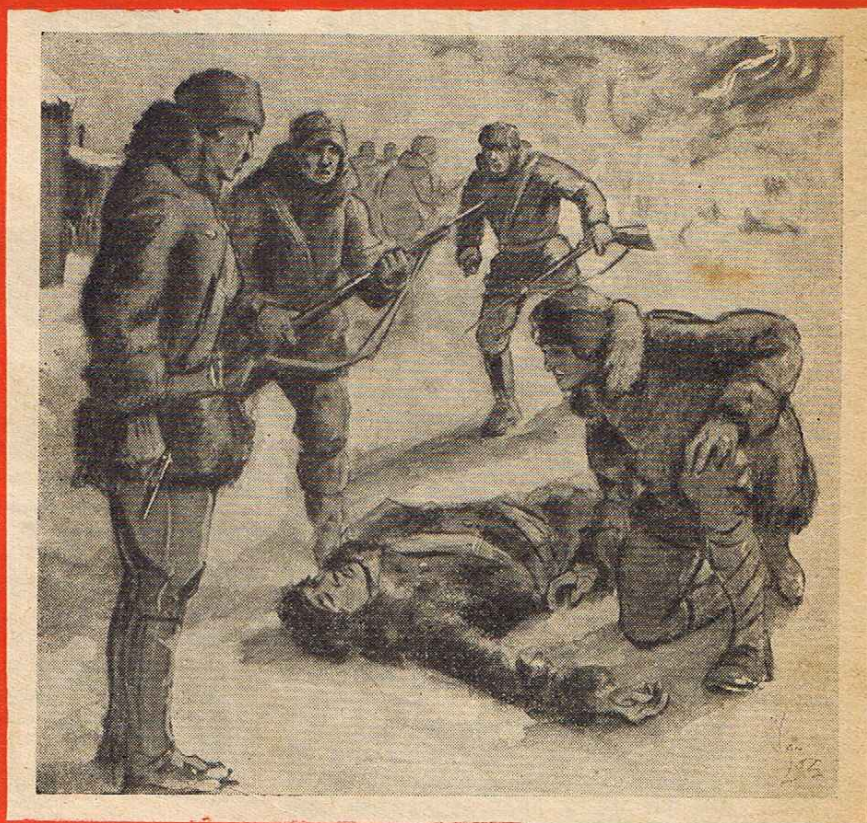
Lord Chester Raffles

genaamd

DE GROTE ONBEKENDE

De Buitenste duisternis

Nr 2021

NEDERLAND : 35,- G.
BELGIË : 40,- F.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De buitenste Duisternis

HOOFDSTUK I.

Opstand in een Gevangenis

Toen de slede laat in de middag Fort Joekon binnengleed, over een dik bed van sneeuw, was het voor de kenner duidelijk te zien dat het de hoogste tijd was!

De twaalf honden voor de zwaar belade slede waren vermagerd en de uitputting nabij en de mensen, welke de slede vervoerden waren er niet veel beter aan toe, naar het scheen.

Er was een reusachtig gebouwd personage bij, die, zoals dat gewoonlijk het geval is, het ergst te lijden had gehad onder de ontberingen en er was dan ook een klein, droog, oud heertje, diep in zijn pels gedoken en juist deze man scheen het minste last te hebben gehad van gebrek aan behoorlijk voedsel en de zeer grote vermoeienissen, die gepaard gaan met een reis in het barre Noorden, wanneer de sneeuw hier en daar een meter hoog ligt.

Dan waren er nog twee mannen, voortgaande naast de slede op hun

sneeuwschoenen en tenslotte zaten er bij het oude heertje twee nog jonge meisjes in de slede, de een bruin, de andere blond, te oordelen naar de paar lokjes, die kwamen uitgluren van onder hun mutsen van otterbont, ofschoon zij klaarblijkelijk al hun best deden, dat hoofddeksel zo mogelijk om hun hoofden te trekken, want het was snerpnd koud, zelfs voor die sterken, waar men niet schrikt voor een koude van vijftien graden onder nul.

Mooi waren zij nog altijd, de twee zusjes Suzan en Irma Macpherson maar hoe mager, hoe bleek!

Die gehele dag was er maar weinig gesproken. Mensen die vechten om hun leven te redden, spreken gewoonlijk weinig!

Er had een sneeuwstorm gewoed, die drie volle dagen had aangehouden en die de reizigers, die van Circle kwamen gedwongen had, al die tijd een schuilplaats te zoeken in de uitholling van een rots, die zij te rechter tijd op

hun weg vonden, juist toen zij alle hoop hadden opgegeven — want een sneeuwstorm in het open veld, in de winter en voorbij de zestigste breedtegraad brengt onherroepelijk de dood.

De schaarse levensmiddelen raakten op, het wild hield zich schuil en de toch reeds zo kleine rantsoenen werden tot het uiterste beperkt.

Des morgens een handje vol pemican of gedroogd rendier vlees, laat in de avond een paar snuifjes van hetzelfde voedsel midden op de dag een halve scheepsbeschuit en dat was alles. De voorraad gedroogde vis voor de honden was de eerste dag uitgeput en de dieren zouden zeker zijn omgekomen, als zij niet gelukkig het cadaver hadden gevonden van een pas door zijn kameraden afgemaakte wolf, die bloedend op de sneeuw lag en die in een oogmenk met inbegrip van de beenderen door het uitgehongerde span verslonden was.

Toen de storm eindelijk ging liggen waren de reizigers aan het einde van hun krachten.

En zoals steeds was Raffles de man, die aan allen de moed hergaf en aandrang om onmiddellijk verder te trekken, teneinde zo spoedig mogelijk Fort Joekon te bereiken, waar men een bezetting, en natuurlijk ook voedsel voor mens en dier zou vinden.

Want het was John Raffles, de onverschrokken avonturier, die de bezwaarlijke reis maakte met een enkele slede, en met een valies vol geld, maar waaraan hij helaas niets had, om redenen, die spoedig genoeg zullen blijken.

Zijne metgezellen waren zijn trouwe vriend Charley Brand en de brave chauffeur James Henderson. De kleine man in de slede was professor Macpherson, en met zijn dochters hebben wij reeds kennis gemaakt.

Hoe zij daar kwamen en waarom zij daar waren is in weinige woorden verhaald.

Raffles had te New-York strijd gevoerd tegen de misdaad, tegen het on-

recht en verdrukking in allerlei gedaanten, zoals hij het in Londen deed en plotseling was hij aangegrepen door een onzegbare walging van de reusachtige stad.

Een aandrang, onweerstaanbaar, joeg hem voort en dwong hem, de rug toe te keren aan dat moderne Sodom. De vrije natuur riep. De winter naderde, en hij nam het besluit, met zijn twee vrienden onmiddellijk naar het Noorden te trekken. Daar zouden zij gaan jagen. Raffles had daar oude vrienden pelsjagers, die hem zeker met open armen zouden ontvangen.

Maar reeds tijdens de treinreis kwamen de eerste tegenslagen. Zij kregen met treinrovers te doen, die zij ook later nog zouden ontmoeten, op hun weg noordwaarts.

Want het ongeluk wilde, dat er in het hoge Noorden goud was gevonden, en onmiddellijk trokken dichte drommen gelukzoekers uit de steden en de dorpen naar de streek, waar het kostbare metaal in de bodem was gevonden, met het onvermijdelijk gevolg, dat er al spoedig een verbitterde strijd werd gestreden om sledehonden, paarden, levensmiddelen, ammunitie en sleden, die dadelijk sterk in prijs begonnen te stijgen, en al heel gauw zo schaars werden als een kievitsei in December. Raffles en de zijnen hadden de twee meisjes Macpherson geheel alleen aangetroffen op een klein station, waar zij hem hadden verklaard, onderweg te zijn naar Cudahy waar zij samen zouden optreden in een in allerijl opgericht danslokaal. Zij zouden daar tevens hun vader ontmoeten, die zij in lange jaren niet gezien hadden, daar de oude man steeds op ontdekkingsreizen was.

Van dat engagement kwam niets, want de eigenaar van het danslokaal kwam niets, want de eigenaar van het danslokaal bleek een schurk te zijn, die heel wat anders van de meisjes verlangde dan piano- en vioolspelen.

Slechts met de grootste moeite wist Raffles Suzan en Irma en de oude pro-

fessor te bevrijden en van dat ogenblik af hadden zij met een menigte vijanden, en ook met de natuur te kampen gehad, want de winter had zich zeer vroeg en met grote gestrengheid ingezet, verduurzaamde levensmiddelen waren bijna niet te krijgen en men moest in iedere vreemdeling wel een vijand zien, die het op uw geweer en uw slede voorzien had.

Alles zou zeker gemakkelijker en minder gevaarlijk geweest zijn, als Raffles maar niet in zijn bewegingen belemmerd ware door de aanwezigheid van de twee meisjes en de hulpeloze, kinderlijke grijsaard, die niet eens een revolver kon afvuren! Maar hij dacht er niet aan, zich van zijn beschermelingen te ontdoen, voor hij hen in veiligheid wist.

En Fort Joekon was nu eenmaal de veiligste plek, die men zich kon wensen, voor het ogenblik althans.

De grote trek van de goudzoekers ging meer Westwaarts en vertoonde zich niet in het genoemde Fort.

En nu was dan eindelijk het doel bereikt, na eindeloze vermoeyenissen en de zwaarste ontberingen.

Fort Joekon is bijna geheel uit hout opgetrokken. Bakstenen zijn er even zeldzaam als diamanten.

Wie een huis van zulke stenen zou willen optrekken, zou daar zeker honderd duizenden voor moeten neertellen.

Ook het Fort is van hout, opgetrokken uit zeer zware boomstammen. Een groot deel ervan is nog altijd hetzelfde als het was in de tijd toen de Bleekgezichten zich moesten verdedigen tegen de herhaalde aanvallen van de verbitterde Roodhuiden, Sioux en Commanchen, die hun onderlinge veten voor een wijle vergetend, zich gemeenschappelijk richtten tegen de indringer.

Een modern stuk geschut zou natuurlijk korte metten maken met zulk een houten Fort en een enkel schot zou het als een kaartenhuis doen ineens storten, maar de bezetting behoeft zich gelukkig nooit te verweren tegen een vijand, die over kanonnen beschikt.

Eigenlijk wordt er zelfs nooit meer gevochten. De bijna uitgeroeide Indianen hebben reeds lang het hoofd in de schoot gelegd en de weinige duizenden die nog in een zekere vrijheid leefden, zijn naar zogenaamde Reservaten verwezen, grote gebieden, waar zij met een beetje verbeeldingskracht kunnen wanen, nog altijd onbepaalde heersers te zijn over duizenden vierkante mijlen grond.

Men vindt te Fort Joekon echter nog veel Crees, halfbloeden, die zeer gehard zijn, schrandere en die voortreffelijke gidsen voor de jager opleveren.

Een bezetting moet er echter zijn, om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn en omdat er nu eenmaal altijd bandieten, rovers en goudzoekers zullen bestaan, tegen wie dikwijls met grote strengheid moet worden opgetreden.

Raffles liet de sleden een ogenblik stil houden aan het begin van de tamelijk brede straat, als men die naam tenminste mag geven aan een weg, vol kuilen, die des zomers dichte stofwolken het leven schenkt en des winters bij dooi een modderpoel is, waarin men tot aan de knieën wegzakt.

Op dat ogenblik was er in het geheel niets van te zien, want het vroom dertig graden en de ijzerharde weg was bedekt met een sneeuwlaag van enige decimeters, bijna even hard als ijzer.

Raffles keek even rond en wendde zich toen tot professor Macpherson met de woorden:

— Het is noodzakelijk, dat ik de bevelvoerende commandant ga opzoeken, mijn waarde professor. Maar eerst moeten wij wat levensmiddelen zien te krijgen en een behoorlijk bed voor ieder van ons! Gevoelt gij u niet zeer vermoeid?

— Ik ben nooit moede, Mijnheer, als ik mijn plantenlancet en mijn vergrootglas heb en als het kan een vlin-dernetje! antwoordde het kleine oude heertje en hij meende het!

Raffles keek hem glimlachend aan, en toen gingen zijn blikken naar de twee meisjes.

Het was maar al te duidelijk te zien, dat zij zeer vermoeid waren en bijna uitgehongerd.

Raffles zei dus :

— Daarginds is het logement van Bud Cramford. Ik ken hem wel. Hij zal ons zeker onderdak geven. En voedsel is hier gelukkig ook, al zal de keuze niet heel groot zijn! Maar mij dunkt dat een stuk schapenvlees met rijst, brood en hete koffie wonderen zullen verrichten, is het niet zo, dames?

De ogen van de twee meisjes begonnen te schitteren en Suzan zei :

— Laten wij er toch dadelijk heen gaan, mijnheer!

— Dat dacht ik al! zei Raffles en weer glimlachte hij. Wij zullen nu eerst eten en dan ga ik naar de commandant.

Hij liet de tong klappen en de vermoeide honden trokken voor de laatste maal aan, wetend, dat ook hun en stal en voedsel wachtten.

Brand trok Raffles aan de mouw en vroeg zacht :

— Wat wil je van de kapitein?

— Wel niets anders dan de toezegging, dat hij over de meisjes zal waken, zolang zij hier blijven.

— Zij gaan dus niet verder met ons mede?

Raffles keek Brand enige tijd zwijgend aan en toen ontplooiden zich zijn trekken en hij glimlachte voor de derde keer die dag.

— Natuurlijk kunnen zij niet verder met ons mede gaan! Wij gaan nu de wildernis in! Zou je hen erg missen?

— Dat zou ik zeker! Ik... men raak natuurlijk gewend aan zulk gezelschap!

— Ja juist, dat doet men. Zul je ze allebei evenzeer missen?

— Ik... vindt jij Suzan ook niet het aardigst? stotterde Brand.

— Mijn hemel, Brand, wat doet er het nu toe, wie ik het aardigst vind? Wij speken niet over mij, maar over jou! Wat staat er hier te gebeuren? Een liefde in de sneeuw?

— Spot er niet mee, Edward!

De toon van Brand klonk zo ernstig, dat Raffles dadelijk zijn hand greep en even met hem staan bleef.

Toen zei hij:

— Ik denk er niet aan, om te spotten, mijn jongen! Vroeg of laat moest zo iets natuurlijk voorvallen! Ik kan alleen maar niet inzien, hoe...

— Hoe het zal aflopen? voltooidde Brand de zin en er was bittere klank in zijn stem. Dat is heel gemakkelijk te voorspellen! Suzan zal hier blijven, bij haar vader en wij gaan weg en over een maand keren wij terug naar de bewoonde wereld en ik hervat mijn taak, en ik zal haar nooit terug zien! Dat zal er voorvallen!

Raffles was zeer bleek geworden, en voor een ogenblik verscheen er een trek van pijn om zijn scherp gesnede mond.

Toen legde hij de hand op de schouder van de andere, keek hem diep in de ogen en zei :

— Het is nu niet de tijd om daarover te spreken. De slede staat al stil voor het logement. Maar ik wil je dit zeggen, Charley, als je hier wilt blijven, doe het dan! Liever zou ik mij zelf gaan begraven in de Sahara dan je te dwingen, dingen tegen je zin te doen, of je geluk in de weg te staan!

Een kort ogenblik keken de twee mannen elkander aan. En toen zei Brand langzaam :

— Het is een grote dwaasheid van mij! Ik weet niet eens, of zij...

— Zo iets zou te informeren zijn! zei Raffles, met zachte spot.

— Ja, misschien, maar zij wenken ons! Laat vooral niets merken! Ik schaam mij zo! Het is zulk een wonderlijk gevoel, het is zo vreemd voor mij!

Raffles schudde even het hoofd en zei, Brand met zich meetrekkend :

— In ieder geval, je zult zelf moeten inzien, dat wij niet het recht hebben de twee meisjes nog verder op onze tocht mee te nemen!

— Daarin heb je volkomen gelijk, en ik was egoïstisch! Denk er niet meer aan, als ik je verzoeken mag!

Zij waren nu dicht bij het logement en Bud Cramford stond reeds in al zijn dikte boven aan de verandatrap, met zeker wel drie vesten over elkaar heen en een wollen halsdoek om.

Hij had Raffles blijkbaar aanstonds herkend en verwelkomde hem met gulle woorden en wat misschien nog beter was met de mededeling dat er twee kleine en een grote kamer ter beschikking waren en dat er werkelijk een uitmuntende schapenbout boven het vuur hing en binnen vijf minuten gereed zou zijn om te worden opgeëten!

Raffles zorgde eerst dat de meisjes konden uitrusten en toen aten zij gezamenlijk in de ruime gelagkamer.

Het begon reeds donker te worden.

De dagen zijn op deze breedte maar zeer kort.

Over een maand en nog Noordelijker zouden zij zelfs maar enige minuten duren!

Er zaten nog enige jagers en een paar geuniformde mannen in de gelagkamer, waar een reusachige kachel van gietijzer met grote moeite enige warmte bracht, want de koude was nog toegenomen, bij het ondergaan van de zon.

Men dronk een glas wijn en de meisjes babbelden al weer vrolijk, want zij waren jong en dan denkt men nooit lang over tegenslagen die achter de rug zijn.

Maar dadelijk na het avondmaal stond Raffles op, trok zijn korte pelsjas weer aan, zette zijn muts op het hoofd, stak voor alle zekerheid zijn revolver bij zich en nam afscheid met de belofte, dat hij binnen een uur weer terug zou zijn.

Hij behoefde niet naar de weg te vragen, want hij kende de nederzetting.

Hij vroeg alleen of hij de kapitein op het Fort zou vinden, en kreeg een bevestigend antwoord. Richard Mellony had een woning van twee kamers in het fort zelf.

Te die tijde bestond het uit een groot hoofdgebouw, een kazerne voor

de manschappen, een afzonderlijk kantoorgebouwtje en dan de nieuwe gevangenis, alles van hout, rondom een groot binnenplein en het geheel omgeven door een zware heining van dikke bomen, in twee rijen ingeheid, terwijl de ruimte daartussen was opgevuld met aarde, die stevig was aangestampt. Zodat er een soort van muur was ontstaan, ruim een meter dik.

Die muur was nog overgebleven uit de tijd, toen Indianen herhaaldelijk de post aanvielen.

Raffles werd onmiddellijk bij de kapitein toegelaten, zodra de schildwacht bij de zware toegangspoort zijn bezoek had aangekondigd.

Raffles had de naam van graaf Palmhurst opgegeven, zodat hij meestal onder dergelijke omstandigheden deed.

Een paar minuten later stond hij tegenover een krachtig gebouwd man, met doordringende, zwarte ogen en een glad geschoren gelaat.

Dat was kapitein Richard Mellony, de Fort-commandant. Hij nam Raffles met een snelle onderzoekende blik op, wees hem zwiingend een stoel en vroeg naar het doel van zijn bezoek.

En Raffles deed een kort verhaal van hetgeen hem overkomen was en besloot met het verzoek, een wakend oogje te houden op de twee jonge meisjes.

De jonge fortcommandant had aandachtig toegelisterd en wilde reeds de mond openen om hun naam te vragen, toen er plotseling, op enige afstand daarbuiten, snel achter elkaar drie, vier schoten kraakten.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd de deur open geworpen en een sergeant kwam binnen stormen, gaf zich nauwelijks de tijd om te salueren, maar riep de commandant hijgend toe:

— Chef, oproer in de gevangenis, het tuig heeft de boel in brand gestoken en wapens schijnen ze ook te hebben! Korporaal Hudson is al neergelegd door de schooiers!

Mellony was onmiddellijk opgespron-

gen, bleek maar met een vastberaden trek om de mond.

Terwijl hij op zijn koppel toeliep, met de revolvertas er aan, die op een naburig tafeltje lag en onder het aangespreken daarvan, riep hij snel zijn bevelen:

— Drie mannen aan de brandspuit neem zelf het bevel over tien van de

beste mannen. Laat onmiddellijk groot alarm maken, een hoornblazer hier! Mijnheer, het spijt mij, dat ik zo spoedig dit gesprek moet afbreken, de plicht roept mij!

— Mij ook! Ik zal U met mijn makers helpen, als gij het goed vindt! zei Raffles eenvoudig.

HOOFDSTUK II.

Vrij gevochten

Toen de twee mannen naast elkander het vertrek en het huis uitrenden, bevond Raffles dat de duisternis lang niet volkomen was. En dat zou zo blijven, vier lange maanden. Er hing een soort van trieste schemering, maar het was toch donker genoeg om dadelijk de ganse omvang van de ramp te kunnen zien, want de vlammen staken duidelijk af tegen de met sneeuw belade hemel.

De gevangenis brandde lustig, als een kachel!

En geen wonder, want ook dit gebouw was uit hout opgetrokken en het was kurkdroog ondanks de laag sneeuw die het platte dak bedekte, en dat was weer het gevolg van het volhardend stoken daarbinnen, noodzakelijk geworden om de vreselijke koude te overmeesteren.

De gevangenis lag aan de overzijde van de geweldig grote binnenplaats en men zag duidelijk kleine, donkere figuren rondspringen zich aftekenend tegen de rosse gloed van de brand.

Reeds nu was het duidelijk te zien, dat, als er soms gevangenen mochten zijn achtergebleven, dezen onherroepelijk verloren waren.

De gevangenis brandde alsof ze met pek overgoten was en pas later zou blijken, dat er inderdaad iets dergelijks geschied was, want de schurken hadden zich van een voorraad petroleum weten meester te maken, welke brandba-

re stof zij in overvloed hadden aangewend bij het aanstoken en het onderhouden van de brand. Intussen, het was nu geen tijd om te beraadslagen over het hoe of het waarom, het was alleen maar tijd om snel en krachtig te handelen.

De sergeant had de bevelen zo vlug hij kon overgebracht en reeds wel wat overbodig, vond Raffles, want het knetteren van de vlammen was op twee mijlen afstand hoorbaar, klonken luid de waarschuwendende tonen schetterend uit de trompet van de hoornblazer, die zich vlak voor het commandantshuis had opgesteld, in de trotse houding van een vechtlustige haan de heldere tonen de vrieslucht inzond.

Uit de kazerne kwamen nog altijd mannen aanlopen, die in allerijl hun korte, dikke pelsen aanschoten en waarvan er sommige hun koppelriemen met de zware revolvers er aan tussen de tanden hadden genomen, om hun armen bij het aantrekken van de zware kledingstukken vrij te hebben.

Het was duidelijk, dat velen, door het lawaai, het geschreeuw, het schieten het alarm uit hun slaap waren opgeschrikt.

Maar de meesten waren al eerder naar buiten gesnel en wisten aanvankelijk niet wat zij doen moesten, zulk een omvang had de brand bijna dadelijk nadat hij ontdekt werd verkregen.

Raffles zag een belachelijk klein spuitje, dat door zes mannen in aller-

ijl uit een loods werd gehaald en dat, zoals zelfs een leek wel kon zien, volkomen nutteloos moest blijken tegen die vlammenzee. Zelfs al zou het ding hebben gewerkt, zou het onmogelijk zijn geweest, steeds water in voorraad te houden in het miniatuurketeltje, voor de koude van 35 graden onder nul!

Des winters was het voorschrift, het met sneeuw te vullen en er moest altijd een vuur in de loods aanwezig zijn, om dat dadelijk onder de ketel te kunnen leggen, zodat de sneeuw smolt en als bluswater kon worden aangewend.

Dat vuur was er bijna nooit en als het er was, bleek het te klein te zijn.

De commandant had reeds herhaaldelijk aangedrongen, op het zenden van een behoorlijke brandspuit, maar men scheen dat niet nodig te hebben geacht. Nu wreekte zich die zorgeloosheid. De gevangenis zou tot de grond afbranden en het was allēn aan de volkome windstilte te danken, dat de overige houten gebouwen gespaard bleven.

Intussen duurde het schieten nog maar steeds voort.

En eensklaps, terwijl hij nog voortliep, naast Mellony, hoorde Raffles hem een zachte kreet slaken. Toen hief hij de handen op, struikelde, viel op een knie, rolde om en bleef in de sneeuw liggen, met zijn gelaat naar de sterren gewend.

Sergeant Hudson kwam toelopen en vroeg verschrikt:

— Wat scheelt de chef? Geraakt?

— En ernstig sergeant! zei Raffles, die even naast de gewonde was neergeknield. Een kogel in de rechter borst. Laat onmiddellijk twee mannen komen om hem naar binnen te dragen. De koude zal hem vermoorden. Wie voert na hem het bevel?

— Luitenant Falquhar, mijnheer! Daar komt hij al aan.

Er kwam een man aanlopen van een jaar of veertig met een breed, gebruint gezicht en diep liggende, zwarte ogen. Hij droeg de blauwe luitenantsuniform

en een hoge, bonte kraag omsloot zijn hals en het benedendste van zijn gezicht. Hij keek even op de stil daar op de sneeuw liggende man neer en vroeg kortaf:

— Dood?

— Zwaar gewond, luitenant! antwoordde Raffles.

Falquhar keek de spreker, die hem volkomen vreemd was, een ogenblik verbaasd en achterdochtig aan en Raffles moest met een paar woorden de reden van zijn komst uiteenzetten.

En toen was de tijd voor praten afgelopen, want de toestand werd hoe langer hoe ernstiger.

Terwijl drie mannen op een draagbaar de gewonde kapitein haastig naar binnen droegen trachten de overigen de brandende gevangenis te omsingelen, maar dat ging lang niet gemakkelijk, want ten eerste was de hitte bijna ondraaglijk en dan werd er nog voortdurend geschoten van uit hinderlagen.

De soldaten zochten dekking achter alles wat er maar voor de hand was, watervaten, kisten, een oude kar, die hier en daar over de grote binnenplaats verspreid waren.

De brand verspreidde zulk een helder licht en de sneeuw weerkaatste, alles met zoveel duidelijkheid, dat het gemakkelijk viel waar te nemen, hoe goed de gevangenen het gehele zaakje hadden voorbereid.

De gevangenis stond niet ver van de aarde wal en door de brandende puinhopen heen kon Raffles de twee of drie ladders zien staan, die zij gebruikt moesten hebben om over die wal heen te klimmen.

En buiten moesten er medeplichtigen de behulpzame hand hebben geboden, anders zou het gehele plan nog mislukt zijn. De boeven moesten weten, dat zij niet ver zouden komen zonder sleden, zonder honden.

Het geweervuur nam steeds in kracht toe. De wallen waren bezet met soldaten, die plat op hun buik lagen, en zo snel zij maar konden vuurden. In een der hoektorens stond een mitrailleur, die dadelijk in werking werd ge-

steld, maar helaas zonder al te grote uitwerking.

Er waren namelijk vijf kostbare minuten verlopen, van het oogenblik dat de bandieten de bewakers hadden weten te overvallen en het tijdstip, dat het eerste alarm werd gegeven.

Raffles beklom de wal met behulp van een zware ladder, en keek voorzichtig over de rand. Hij kon de vlakte over een verre afstand overzien.

Op een afstand van ongeveer zes honderd meter bewogen zich twee of drie donkere stippen met grote snelheid over de sneeuw. Dat waren klaarblijkelijk drie sleden, waarvan de bestuurders hun uiterste best deden, zo snel mogelijk een reeks hoge rotsen te bereiken, die hun een veilige dekking moesten opleveren.

Veel dichtër bij, op nog geen twee honderd passen, was een veel groter zwarte vlek zichtbaar, die onbeweeglijk was.

Aan de aard en de betekenis van die plek behoefde Raffles geen oogenblik te twijfelen.

Het was een met zes honden bespannen slede, die te traag was geweest, en die onder de medogenloze hagel van de dodelijke mitrailleur geraakt was en letterlijk doorzeefd.

Het was onmogelijk, dat daarginds nog iemand of iets ademde. Mensen en dieren waren achterhaald en doorschoten.

En nog altijd ratelde en bliksemde de mitrailleur, met een schor, blaffend geluid en spuwde vuur en verderf, maar de drie punten daar in de verte werden ijler, verdwenen tenslotte.

En een stem schreeuwde in de duisternis :

— Span sleden in ! We moeten hen achterna !

Het bevel werd doorgegeven en het volgende oogenblik vlogen de deuren van de loodsen open, waar de honden rustig sliepen.

En al weder bleek het, hoe grondig en blijkbaar met hulp van binnen ook, de ontvluchte schurken hun plan hadden voorbereid. De lederen tuigen,

die diezelfde morgen nog in gebruik waren geweest, waren stuk gesneden en het ging niet zo spoedig, ze te herstellen of andere op te zoeken.

Daarenboven ontbraken er wel twaalf honden, die zeker gestolen waren, en nu daarginds over de witte vlakke renden, aangespoord met zweepslagen en woeste kreten.

Raffles keek zwijgend en met gefronsd voorhoofd toe bij de voorbereidselen om tot de achtervolging over te gaan.

Hij had te veel ervaring van het hoge Noorden, de jacht, het gebruik, de aard en de hebbelikheden van de sledehonden om niet dadelijk te begrijpen, met hoeveel vernuft en goed inzicht het gehele oproer was voorbereid.

De gevangenen hadden namelijk bijna alle aanvoerders van de hondspannen meegenomen, dat wil zeggen de dieren die het tempo moeten aangeven, en die als het ware het bevel voeren over acht of tien ondergeschikten. Zelfs het beste span honden zal weigeren, een poot te verzetten, als de aanvoerder, die zij, merkwaardig genoeg, zelf kiezen, niet voor hen uitgallopeert.

Maar hoe hadden zij die honden juist kunnen uitzoeken? Iemand moest hen geholpen hebben, die er alles van wist, maar wie kon dat zijn?

Toch, ondanks al deze tegenslagen, kon men binnen een half uur een slede met tien honden bespannen, die aan elkander gewend waren, en die wel goed zouden trekken. Men moest er tenminste maar het beste van hopen. Natuurlijk hadden er enige mannen op hun sneeuwschoenen op uit kunnen afvoeren, zij zouden waarschijnlijk nooit zijn teruggekeerd. Immers zulk een achtervolging kan dagen lang duren en dat is juist lang genoeg om een man zonder tent, zonder voedsel te doen bezwijken. Daarenboven zijn mannen zonder slede altijd ver in de minderheid tegenover tegenstanders, die er wel een hebben.

En intussen brandde de gevangenis af, nu en dan vielen er met luid geraas balken naar omlaag en tenslotte was het een rokende puinhoop.

Niemand wist of er wellicht nog iemand daaronder lag en het zou in de verste uren ook onmogelijk zijn, er zich van te overtuigen.

Zodra de slede vertrokken was, onder bevel van sergeant Hudson, werd er appel gehouden.

Men vond, niet ver van de brandende puinhoop, drie soldaten, die door een kogel gedood, en reeds bijna geheel verstijfd waren.

Wat verderop vond men er een met een messteek in de rug, en hij werd herkend als een van de bewakers, die dus blijkbaar verraderlijk overvallen en vermoord waren, zonder een kreet te hebben kunnen slaken.

Afgezien van de roerloze slede daarbuiten, die misschien drie mannen vervoerd had, hadden vier van de gevangenen hun boos opzet met de dood moeten bekopen. Zij lagen allen binnen de omwalling.

Raffles had er eerst een ogenblik aan gedacht, het verzoek tot Luitenant Jalquhar te richten, de grote slede te mogen vergezellen, maar hij begreep dat zijn plicht hem gebod, onder deze omstandigheden eerst voor Suzan en Irma en voor hun vader te zorgen.

Kapitein Mellony was nu gewond en het zou minstens twee weken duren, voor hij weer genoegzaam hersteld was, om het bevel weer op zich te nemen, hij moest zich toch wel tot een ander wenden en hem verzoeken, een wakend oog te houden op het drietal, totdat hij en zijn beide vrienden zouden zijn teruggekeerd van hun zwerftocht door de grote jachtvelden.

Toen de rust weer enigszins was teruggekeerd en ieder gevaar voor uitbreiding van de brand was geweken, trad Raffles het huis van de commandant weer binnen en begaf zich naar

de slaapkamer. Tot zijn verbazing zag hij een oude, Indiaanse vrouw met een gerimpeld gezicht, naast het bed, waarop men Mellony had neergelegd. Want hij dacht dat er in Fort Joekon in dat jaargetijde volstrekt geen vrouwen waren, jonge noch oude. Het zou spoedig genoeg blijken, hoezeer hij zich daarin vergiste.

De oude squaw draaide slechts even het hoofd om en hield zich toen weer met de gewonde bezig. Zij had blijkbaar verstand van zulke zaken. Er was reeds een groot vuur in de kamer aangelegd en zij zelve had zoeven de gewonde van het zware, lederen, met bont gevoerde bus ontdaan, dat hij in allerijl had aangeschoten voor hij naar buiten snelde.

Aan de andere kant van het stond Luitenant Falquhar, die blijkbaar zo juist was binnen getreden, want hij ontdeed zich juist van zijn zware bontmuts toen Raffles over de drempel trad. Hij had ook zijn uniformjekker met de bontkraag losgeknoopt en Raffles kon nu beter het brede gezicht met de zwarte, diepliggende ogen zien.

Het gelaat was niet onknop. Maar Raffles zag er groeven in en rimpels, die hem niet al te goed bevielen. De ogen waren onrustig en flakkerden soms op een vreemde wijze, als hij, wat hij vaak deed, met een snelle ruk het hoofd omwendde, teneinde iemand aan te zien.

Hij stond met de beide vuisten in de heupen gesteund op Mellony neer te zien, die met geslote ogen en heel bleek terneer lag, en Raffles hoorde hem juist aan de squaw vragen :

— Geloof je dat de kapitein het er boven ophaalt, oude?

De Indiaanse vrouw knikte heel langzaam een paar malen zwiingend met het hoofd.

Raffles was naderbij getreden en zag tot zijn verwondering, dat de gewonde reeds verbonden was en goed ook, door een vaardige hand.

— Heb jij dat gedaan, moedertje? vroeg hij vriendelijk.

De vrouw keek hem aan en antwoordde :

— Ja, dat deed Ukwa. Ukwa bekend als grote medicijnmeesteres. Kapitein zal blijven leven, als goed voor hem gezorgd. Ukwa zal veel bij hem zijn. Kapitein altijd vriendelijk voor haar.

— Maar... heb je je wel overtuigd, goede vrouw, dat de kogel niet meer in de wonde zat? vroeg Raffles weer.

Als enig antwoord opende de oude vrouw haar linker hand. Er zat een kogel met stalen mantel in, die in het minst niet vervormd was, waaruit Raffles dadelijk kon aflijden, dat het projectiel alleen maar weke delen op zijn weg gevonden had, en dat er nergens beenderen versplinterd waren.

En een blik was al voldoende geweest, om hem te doen zien, dat de long niet geraakt was. Ware dat wel het geval geweest, dan zou zich onmiddellijk een bloedig schuim op de lippen van de gewonde hebben vertoond. Inderdaad, Mellony was er genadig afgekomen! Als zich geen wondkoorts voordeed, zou hij binnen een paar weken weer de oude kunnen zijn.

Hij wist zeer goed, welke uitmuntende heelmeesters er nog altijd onder de Indianen schuilen, die met eenvoudige middelen dikwijls verrassende resultaten kunnen bereiken.

Overigens... het commandantshuis was overvloedig voorzien van verbandmiddelen en de meestbekende geneesmiddelen.

Het bleef even stil in het vertrek, en toen begon Raffles, zich tot de luitenant wendend :

— Men heeft mij gezegd, luitenant, dat gij, zolang de ziekte van de kapitein duurt, hier het bevel zult voeren?

— Als men dat gezegd heeft, dan had men het bij het rechte eind, mijnheer!

— Wilt ge mij toestaan, aan u een verzoek over te brengen, dat ik reeds tot kapitein Mellony richtte?

— Ga uw gang, mijnheer.

En nu deed Raffles opnieuw het verhaal van zijn komst hier en deelde mede, waarom het hem onmogelijk zou zijn, de oude Macpherson en diens beide dochters mede te nemen op zijn jachttocht, vooral, nu misschien ontvluchte boeven de omtrek tot op honderden mijlen binnen kort onveilig zouden maken. De luitenant zelf immers zou wel inzien, hoe bezwaarlijk het zou zijn, de schurken weer in handen te krijgen op een gebied, waar politieagenten nog zeldzamer zijn dan rozen in de zomer!

Met het hoofd enigszins schuins geheven, had Falquhar toegeluisterd.

Toen Raffles zweeg dacht hij nog een ogenblik na en zei toen.

— Ik moet u eerlijk zeggen, mijnheer, dat Ford Joekon al evenmin een geschikte plaats is voor jonge dames als welke andere stad in het hoge Noorden! Intussen, van twee kwaden moet men het beste kiezen en ik stel mij dus tot uw beschikking. Ik mag u echter niet verhelten, dat Fort Joekon sedert een paar weken op de weg schijnt te liggen van de goudzoekers en al het schuim, dat naar het Noorden trekt, de duivel mag weten waarom, want ik verzeker u, dat er niet meer goud in de grond zit dan in de poot van deze tafel! Wie de gek is, die het gerucht heeft uitgestrooid, weet ik niet, maar hij verdiende, aan de eerste de beste boom opgehangen te worden. Het geeft ons maar last en wij krijgen hier meer te doen dan ons lief is. Dit is werk van de politie, maar die kan het onmogelijk af, zoals gij zelf wel zult begrijpen, als gij bekend zijt in deze streek!

Raffles gaf niet rechtstreeks antwoord, maar keek in gedachten naar buiten, over de grote binnenplaats heen, waar soldaten nog altijd bezig waren met het uiteenhalen der rokende puinhopen van de gevangenis, die binnen enkele uren met de grond gelijk was gemaakt.

De toestand was moeilijk en hij stond weder in twijfel. De meisjes me-

denemen op zulk een gevaarlijke tocht, daaraan viel niet te denken, zeker niet, nu de vlakke onveilig was gemaakt door zeker wel twintig of dertig ontsnapte gevangenen, die wel spoedig anderen tot zich zouden trekken en op die wijze gevaarlijke, roofzuchtige benden zouden vormen, waartegen de politie weinig of niets zou kunnen uitrusten. Neen, hij mocht de meisjes niet aan het gevaar bloot stellen, die vrijgevochtenen op hun weg te ontmoeten! Alles was beter dan dat! Zij moesten te Fort Joekon blijven, totdat het reizen weder gemakkelijker zou

worden, en hij het drietal, vader en dochters, zou komen afhalen!

Er waren hier toch militairen, die orde zouden weten te houden en de meisjes zouden beschermen.

En dus wendde hij zich vastberaden tot Falquhar en zei:

— Het is beter dat de meisjes hier blijven, luitenant! Ik beveel ze in uw hoede aan. Over een maand hoop ik terug te zijn gekeerd en ik denk overmorgen te vertrekken, als wij allen zijn uitgerust en mijn honden weer in staat zijn om te trekken.

HOOFDSTUK III.

Hartstocht en verraad

Een volle dag was verstreken na de gebeurtenissen, hierboven verhaald.

De soldaten, die de achtervolging op zich hadden genomen, waren nog niet teruggekeerd en men verwachtte hen ook niet, voor er een week verlopen zou zijn.

Zwierven zij dan nog steeds rond, dan moest hun toestand als zeer gevaarlijk worden beschouwd.

Hun levensmiddelen en hun munitie zouden uitgeput raken.

En in die ene dag liep Fort Joekon letterlijk vol met verdachte kerels, sommigen in gezelschap van geschminkte vrouwen, die zich gedroegen, alsof zij op het toneeltje van een of andere tingeltangel in een zijstraat van Broadway stonden, maar huiverden van de koude onder hun goedkope pelsjasjes. Zij waren zover mogelijk per trein gegaan en hadden verder de weg in grote sleden afgelegd.

Er kon niet meer aan worden getwijfeld, de gouddorst had haar werk gedaan en al die lieden hierheen gebracht. Er waren wanhopigen onder die dit beschouwden als een laatste zet op het schaakbord des levens en er waren schurken, dieven en paras,

die het avontuur zochten, met heel hun gevolg van valsspelers, kroegbazen, lichte vrouwen, alles wat een grote stad afzet als drabbig schuim aan hare oevers.

Raffles en Brand zagen die wassende stroom met bezorgdheid toenemen en heel stellig zouden zij gebleven zijn, of de meisjes hebben meegenomen, als er niet een bezetting in het fort had gelegen.

Overigens, verreweg de meesten van die ongere gedaanten trokken verder, en bleven hoogstens een paar dagen, voortgedreven als zij werden door de begeerte naar het gele goud.

De militairen zouden de twee zusters in ieder geval beter dan wie ook kunnen beschermen. Zij waren hier het veiligst. Zij logeerden in het Fort zelf en niets kon hun deren!

Eenmaal vertoonden zich manschappen van Amerikaanse politie, in hun blauwe uniformen, zes in getal, met een grote slede, die door twaalf honden getrokken werd, sterke, goed gevoede dieren.

Een paar uren later waren zij weer weder vertrokken, om zo mogelijk, de ontvluchte gevangenen op te sporen.

En menige afgunstige blik werd op de sterke slede en de flinke honden geworpen, op de kistjes schietvoorraad en op de voortreffelijke revolver en geweren, die de politiemannen bij zich hadden.

De dag was nog niet ouder dan enige uren, en de zon stond zeer laag boven de horizon, toen Raffles en Brand hun laatste rondgang deden door Fort Joekon, om zoveel mogelijk geweerpatronen op te kopen. Dat bleek lang niet gemakkelijk te zijn, want de voorraden raakten uitgeput en de eigenaars vroegen reeds bespottelijk hoge prijzen. Het kwam zelfs al voor, dat men hier en daar een kwart dollar per patroon durfde vragen.

Het was ongeveer elf uur, toen zij van die rondgang terugkeerden. Diezelfde middag zouden zij opbreken, geheel uitgerust en voorzien van alles wat zij nodig hadden. Brand had weinig gesproken. En Raffles was er de man niet naar, om het hem lastig te maken met nutteloze vragen. Hij begreep wat er omging in zijn trouwe vriend. Het was iets, dat ieder man met zich zelf moet uitmaken. Hij kon hier geen hulp bieden.

Zij vroegen belet bij de kapitein en werden onmiddellijk bij hem toegelaten.

Nog altijd zat de oude Ukwa onbeweeglijk naast het bed. De geneesheer van Fort Joekon, die men tot dusver moest missen, daar hij zijn diensten was gaan wijden aan een zwaar gewonden veldjager, die op minstens dertig mijlen afstand van de nederzetting woonde, in een volstrekte eenzaamheid, was de avond tevoren teruggekeerd en had zich onmiddellijk met de gewonden bemoeid. Hij had Ukwa geprezen en haar verzocht, voorlopig bij de gewonde te blijven, die op dit ogenblik volkomen bij kennis was.

Hij glimlachte zwakjes, toen hij de twee mannen zag binnen treden en hief niet zonder moeite de rechter hand op, die Raffles haastig greep.

— Wij komen afscheid van u nemen, kapitein en spreken de hoop uit, dat

gij spoedig geheel en al herstelt zult zijn.

— Ik dank u, graaf! zei Mellony met zwakke stem. Ik zal mijn best doen, dat verzeker ik u! Gij neemt de jonge dames met u mede?

— Neen, dat is veel te gevaarlijk! Zij blijven hier, onder de hoede van luitenant Falquhar!

De oude Squaw richtte zich wat op uit haar gebukte houding en haar zwarte, nog heldere ogen gleden onderzoekend over de trekken van Raffles. Toen scheen zij weer in haar bewegingsloosheid te verzinken en boog het hoofd. Maar een goed opmerker had kunnen bespeuren, dat zij scherp toelisterde.

Raffles keek echter alleen naar Richard Mellony, die even de wenkbrauwen had gefronst, naar het hem voor kwam.

— De meisjes zijn dus nog hier op het Fort? vroeg hij eindelijk.

— Ja zeker! Ik durf er niet aan denken, de twee kinderen, zoals de zaken nu staan, naar een logement over te brengen, bijna al de herbergen zijn stampvol en de logeergasten boezemen mij niet veel vertrouwen in!

— Dat moogt gij ook volstrekt niet doen! zei Mellony haastig. In normale omstandigheden behoeft er niets tegen te zijn, maar thans is het wat anders! Ik ken dat! Als het goud roept, dan wordt Fort Joekon als het een sluis, waardoor al het vuil van bijna geheel Amerika en Canada gespuid wordt! En dan is er geen plaats voor fatsoenlijke meisjes in een van die logementen. Zij moeten op het Fort blijven! Zeg mij eens, denkt gij lang weg te blijven.

— Ongeveer een maand op zijn minst!

Weer werden de donkere wenkbrauwen van Mellony bijeen getrokken en hij mompelde bijna onverstaanbaar.

— Ik wilde, bij de hemel, dat die kogel een anderen weg had gekozen, die mij hier heeft neergesmaakt!

Hij keek even somber voor zich uit, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich en hief nogmaals de hand op en

drukte Raffles en Brand om beurten de hand.

— Ik wens u veel geluk op uw jacht! Maar ik raad u aan, uw ogen en oren wagenwijd open te houden, want het is een gevaarlijke, woeste tijd! Zie maar eens goed om u heen en kijk naar de gezichten van de mannen, dan zult gij mij wel begrijpen! Ik heb dit nog eens beleefd, vier jaren geleden, en 't zal mij heugen! Mag ik zeggen: «tot ziens?»

— Ik verlang zelf niets liever, kapitein! zei Raffles en hij drukte even de krachteloze hand.

— Kan ik u nog met het een of ander van dienst zijn?

— Ik dank u! Wij zijn van alles voorzien, en ruimschoots! Mijn honden zijn uitgerust, de slede is hersteld, ik heb genoeg levensmiddelen en mijn wapens zijn in orde!

— Nu, ga dan met God! Misschien ware het beter, als gij hier bleeft, maar ik kan u niet terug houden!

Hij had dit laatste weer met zulk een zachte stem gezegd, dat men hem nauwelijks kon verstaan.

Toen gingen de twee vrienden naar de deur en verlieten het vertrek en zij zagen niet, hoe de oude Ukwa weer het hoofd had opgelicht en hen na-keek.

Van het vertrek van de gewonde begaven zij zich onmiddellijk naar dat van Irma en Suzan.

Het bevond zich in hetzelfde uitgestrekte gebouw, maar op een hoger gelegen verdieping dicht bij de wachttorens, die nog een eind boven het platte dak uitstak en waarvan men de omtrek bij helder weder in een straal van wel twintig mijlen kon overzien.

Ook op het dak van de toren stond een mitrailleur. In tijden van onrust liepen daar altijd twee mannen met het geweer op de schouder langs de kantelen en zagen scherp uit over de vlakte.

Het vertrek lag enigszins afgezonderd en het enige venster, dat met zware luiken gesloten kon worden gaf uitzicht op het Noorden. Voor dat

venster staande, zag men niets anders dan een stukje van de vooruitspringende wachttorens en nog een enkel, eenzaam huis, dat toebehoorde aan de vallenzetter Jim O'Neill. En voor de rest niets dan sneeuw, een oogverblindende witheid en heel ver weg uitlopers van het gebergte en het zwart van dennebossen. Van de Joekon zelf, die des zomers op nog geen honderd passen voorbij dit venster stroomde was op dat tijdstip volstrekt niets te bespeuren.

Een sterk ijsdek had zich over de machtige rivier uitgestrekt en daarop had het dagenlang gesneeuwd. Maar er waren hier en daar gevaarlijke waken, met een dun laagje ijs slechts bedekt en eveneens schuilgaande onder de sneeuw. En alleen de bewoners dezer streken, de inheemse kenden die gevaarlijke plekken.

De oude Macpherson had zijn kamer wat verder aan dezelfde gang, een klein hokje, maar waarin hij zich volkomen thuis voelde met zijn paar boeken, zijn ontleedmes, zijn vergrootglas en zijn insectentrommel.

Het vertrek was even als alle anderen in het Fort, zeer eenvoudig gemeubeld. Er stond niets anders dan een breed rustbed, dat overdag als sofa kon worden gebruikt, twee ruwe stoelen, een tafel dicht bij de vensters, en een grote potkachel, waarvan de pijp door de zijmuur verdween.

De opening was verder met klei dicht gestopt, om te beletten, dat des winters de felle, koude wind door die kleine gaten naar binnen kon dringen.

Er waren wat spijkers in de houten wanden geslagen, om klederen aan te hangen en dan kon er nog een grote kist voor het bewaren van houtblokken en cokes, als die er bij hoge uitzondering eens was!

De twee meisjes zaten juist voor het raam en keken tamelijk neerslachtig naar buiten. Op het kloppen van Raffles waren zij opgesprongen, en ontvingen de twee vrienden met uitgestokene handen, maar met bedroefde gezichten.

— Gij gaat dus werkelijk weg? begon Suzan, Raffles aanzien met haar mooie, reebruine ogen.

— Niet voor lang, Miss Suzan! Binnen een maand keren wij terug! antwoordde Raffles. Het is werkelijk onmogelijk, u mede te nemen op zulk een tocht, die zelfs van geharde mannen het uiterste vergt. Hier zijt gij veilig! Luitenant Falquhar zal voor u zorgen.

— Hij heeft ons al een bezoek gebracht, zei Irma haastig. Ik... ik houd niet erg van hem. Gij moet er niet boos om zijn, als ik dat zeg, graaf!

— Irma heeft nooit van haar hart een moordkuil gemaakt, zei Suzan glimlachend. Luitenant Falquhar was heel beleefd. Ik weet zeker dat hij goed voor ons zal zorgen. Wij zullen hier op onze kamer bediend worden en er komt zelfs nog een stoel bij, voor vader, denk eens aan!

Zij poogde te schertsen, maar Brand, die alle reden had om scherp te zien, zag dadelijk dat het niet van harte was.

Het allerliefste had hij het uitgeroepen, dat de beren, de rendieren, de zilvervossen en de wilde eenden naar de maan konden lopen en dat hij hier bleef, om haar bij te staan als het nodig was. Maar een soort van schaamtegevoel weerhield hem. Hij was bang, werkelijk bang voor de uitdrukking van die harde, staalgrijze ogen daar dicht naast hem, bevreesd voor de man, die zulke gevoelens niet zou kunnen begrijpen of er misschien de draak mee zou steken en dat zou Brand zelfs van hem niet kunnen verdragen.

Hij wilde en hij mocht zich niet aanstellen als een verliefde kostschooljongen, die het zou besterven, als hij een paar weken buiten de gezichtskring van het geliefde wezen zou moeten zijn.

Neen, hij zou sterk zijn en zich verzetten tegen dat gevoel, dat op zulk een vreemde wijze zich van hem had meester gemaakt, hier in het hoge Noorden, onder de wijde hemel, altijd in haar gezelschap, altijd onder de invloed van haar zachte, zielvolle ogen.

Raffles had een ogenblik met half dichtgeknepen ogen naar buiten gezien, als in tweestrijd.

Toen zei hij, zich oprichtend:

— Het is mijn vaste overtuiging, dat gij het hier goed zult hebben, Miss Suzan. Mijn vrienden en ik zullen moeten kamperen in tenten en ons eigen maal moeten schieten! Het is de vraag of het er wel altijd zal zijn! En dan de ontmoetingen met het ontvluchte gespuis! Neen, alles is beter dan dat! Wij zouden hier kunnen blijven, maar..

— Maar dat wil ik volstrekt niet! viel Suzan hem levendig in de rede. Dit is geen plaats voor u beiden! Als ik een man was, dan zou ik het hier ook niet uithouden! De vrije natuur zou mij roepen, onweerstaanbaar! Het is hier zo somber en er zijn zulke akelige gezichten onder al die nieuwe mensen, die wij kunnen zien voorbijtrekken, als wij op de binnenplaats staan! Ga maar en kom ons over een maand afhalen, ons en vader, dan zullen wij u dankbaar zijn!

Het afscheid was kort. Brand hoopte een blik op te vangen, uit die mooie, bruine ogen, speciaal voor hem bedoeld, maar dat was niet voor hem weggelegd! Het veroorzaakte een felle steek in zijn hart, maar voor de waarheid kon hij niet blind zijn, Suzan beschouwde hem als een goed vriend, ja, bijna als een broeder maar als niets anders!

Zij stonden al weer op de gang en hij gevoelde zich heel verward en smartelijk ontdaan. Raffles wachtte er zich wel voor, te tonen dat hij iets had bemerkt en nam hem vlug met zich mede, de vrij brede trap af, de donkere gang door en door een zijdeur op de ruime binnenplaats, waar wel drie dozijn honden, pas aangekomen, oorverdovend blaften, hongerig en moe.

In de verste hoek was Henderson bezig, de laatste hand te leggen aan hun uitrusting. De grote slede was al bijna geheel geladen en alles was stevig vastgesjord met riemen en touwen. Aanstonds zou het dekzeil er overheen geworpen worden. De honden, goed

uitgerust en flink gevoed, lagen lui in het rond, of stoeiden wat met elkander, onder het toezien van de voorloper, een sterke, grote hond, een kruising van een Labrador en een Eskimohond, heerszuchtig en buitengewoon schrandere, die orde wist te houden onder zijn troepje en weerspanningen met een waarschuwend knauw in een der achterpoten tot rede wist te brengen.

De hemel was helder en alles voorspelde op zijn minst een paar prachtige, sneeuwloze dagen. Wind was er bijna niet en daar de zon scheen al was het dan met schuine stralen, was de temperatuur van bijna dertig graden onder nul vrij goed te verdragen.

De beide mannen liepen langzaam over de binnenplaats en gingen op de slede toe. Daar voegde de aangename gids, een jonge cree zich bij hen. Deze maakte een schrandere indruk, met zijn heldere ogen en het hoge voorhoofd. Hij droeg de uitrusting der Indiaanse gidsen, die bijna geheel uit leder bestaat, meestal de huid van een of ander pelsdier, die slechts oppervlakkig gelooid is, om de haren niet te beschadigen en menige Europese mondaine zou vreemd opzien, als men haar mededeelde dat zo'n Indiaanse jongen wel eens voor een waarde van vijf duizend dollar aan zijn lichaam heeft!

Men zou dat op het eerste oog niet zeggen, want door het voortdurend dragen in weer en wind worden de pelzen er natuurlijk niet mooier op!

De jongen stond bekend als iemand, die de strek voortreffelijk kende, sterk als een paard, trouw en niet diefachtiger dan de meeste van zijn stamgenoten. Daarenboven kon hij uitmuntend omgaan met trekhonden. Hij vergevoegde zich met een laag loon, kortom, een ideaal bediende onder de gegeven omstandigheden.

Raffles verstond zijn taal voldoende om zich met hem te kunnen onderhouden, en hem duidelijk te maken wat hij wilde. De knaap heette Minto en was nog geen twintig jaar. Onder een zacht

gefluit hielp hij de honden inspannen, goed uitkijkend, want er waren een paar valse heerschappen bij, die loerden op een gelegenheid om toe te bijten.

En toen bleek sergeant Hudson de enige te zijn, die aan de poort van de omheining de vertrekkenden uitgeleide deed. En toen viel de zware deur achter hen dicht, met een geluid, dat de arme Brand door de ziel sneed. Het was hem, als of er een deksel zwaar neerviel op de lijkstapelen zijner verwachtingen. Zij trokken die dag slechts langzaam voort, weinig sprekend en meestal terzijde van de slede gaande, die toch reeds zwaar genoeg beladen was.

Het naastbijliggende doel van Raffles was de hut van Jim Hale. Een pelsjager, die hij kende en wie hij wilde verzoeken, zich bij hen aan te sluiten.

De lucht was strak en zuiver en de sneeuw lag zwaar, in dikke klonters op de kleine dennebomen, die hier en daar begonnen op te rijzen en de nabijheid van een groot bos aankondigde. Het kon omstreeks vijf uur in de namiddag zijn en de zon was reeds verdwenen en die eigenaardige, valse schemering van de Noordpool had zich reeds over het eindeloze sneeuwveld uitgebreid, toen Minto eensklaps een waarschuwend kreet liet horen, die de honden dadelijk deed stilstaan.

Hij had reeds het foudraal gegrepen, met bont gevoerd, waarin hij zijn geweer bewaarde, dat zijn trots en zijn geluk was en tuurde scherp over de vlakte in de richting waarvan zij gekomen waren.

De drie Engelsen behoefden zich niet te beklagen over de sterkte van hun ogen en toch konden zij niets onderscheiden.

— Wat is er, Minto? vroeg Raffles na enige ogenblikken, toen de jongen nog maar altijd onbeweeglijk bleef staan, in half gebukte houding. Wat zie je daarginds?

— Slede, meester, antwoordde Minto. Komt hierheen. Geen vijand.

— Hoe kun je dat zo zeker zeggen,

knaap? vroeg Henderson, die vruchteloos trachtte iets op de vlakke te onderscheiden.

— Wind is hierheen en honden blijven rustig! Geen vreemde honden daarginds. Vrienden!

— Dat is zonderling! mompelde Raffles. Wat kan men van ons willen?

— Laat ons in ieder geval wachten, zei Brand, wiens hart plotseling op zonderlinge wijze was beginnen te bonzen.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of de drie mannen riepen, bijna te gelijker tijd dat ook zij nu de naderende slede konden onderscheiden.

Het was maar een zeer licht voertuig, bestemd voor een enkele persoon en daar het door acht verse honden getrokken werd, vloog het met grote snelheid over de harde sneeuw.

Nog weer vijf minuten later hoorden zijn duidelijk de aanmoedigende keelklanken van de Indiaan, die de honden aandreef tot nog groter spoed.

En daar kwam het span al aanstormen, terwijl de eigen honden waren opgestaan uit hun rusthouding en vrolijk begonnen te kwispelstaarten.

En tot hun verbazing zagen de drie jagers, dat de slede bestuurd werd door een cree, die op zijn hoogst twaalf jaar kon zijn.

— Die dekselse jongen! Hoe heeft hij ons kunnen vinden? riep Henderson verbluft uit. Een kind nog en dan alleen er op uit met acht kwade rakers van honden!

— Mijn broeder! riep Minto vol trots en met schitterende ogen. Hij even knap als ik, niet zo sterk! Hij Pete!

— Maar wat kom je hier doen jongen? riep Brand verontrust uit. Zoek je naar ons?

— Moet spreken met grote Engelsman, begon de knaap in gebrekkig Engels. Ukwa zond mij, kan niet schrijven, daarom boodschap. Terugkomen, spoedig, als vrienden zijt van mooie missis. Falquhar slecht man, en goede kapitein Mellony gewond en kan niet helpen.

Brand was bijna zo wit geworden

als de sneeuw, die onder zijn zware laarzen kraakte.

Een kort ogenblik was het hem, alsof die twee sleden met hun woeste honden in een dolle dans om hem heen draaiden.

Zijn voorgevoel! Zijn afschuwelijk voorgevoel!

Hij herstelde zich echter spoedig en zei met een stem, die hij zelf niet herkende:

— Is er... is er iets gebeurd, jongen? De missis zijn toch wel?

— Zijn in gevaar, mister! Pete heeft afgeluisterd, wat luitenant Falquhar tegen bruine miss zei en oude vader hij zit opgesloten, kan niet helpen, oude vader is gelijk een klein kind in de wieg! Ukwa stuurde mij, vlug voortmaken, terugkomen, als vrienden zijt van arme missis!

— Waarom kwam Ukwa niet met je mee? vroeg Raffles op wiens voorhoofd diepe rimpels hun voren ploegden.

— Ukwa moet blijven bij arme kapitein; durft niet weg gaan van zijn bed, luitenant Falquhar doodsvijand van arme kapitein!

— Nu, wij vernemen daar mooie dingen en die mijnheer Falquhar schijnt wel een grote comediant te zijn geweest! zei Raffles afgemeten.

— Voor jou misschien, voor mij niet! barstte Brand uit. Ik heb van het eerste ogenblik af iets tegen de kerel gehad! Zijn ogen bevielen mij niet! En je ziet nu dat mijn wantrouwen gerechtvaardigd was! Waarom keren wij niet onmiddellijk terug?

Hij had het laatste bijna uitgeschreeuwd en de twee cree's keken hem verbaasd en verschrikt aan, want Indianen gaan zich maar zelden te buiten aan stemverheffing.

— Natuurlijk zullen wij onmiddellijk terugkeren! Brand, zei Raffles. Het is jammer genoeg, dat wij niet meer zo snel kunnen gaan, want de honden hebben weder verscheidene uren gelopen!

— Al zouden wij hen doodjagen! riep Brand woest. Wat komen twaalf honden er op aan, als twee onschuldige meisjes in gevaar zijn? Nooit hadden wij haar mogen achterlaten in die heksenketel, waar het krioelt van allerlei ontuig!

— Je zult mij geen gebrek aan ijver behoeven te verwijten Brand, zei Raffles kortaf, meer getroffen dan hij wilde tonen door de hartstochtelijke uitbarsting van Brand, altijd zo kalm, altijd zich zelf meester. Maar wij zullen de sleden zoveel mogelijk ontlasten. De zwaarste dingen zullen wij hier laten en begraven. Hier is een uitstekende plek, ginds aan de voet van die rots. Ik zie daar een holte, half door sneeuw versperd. Helpt allen spoedig, neemt de spaden en ontpak de slede! De

zware kisten met munitie, de verduurzaamde levensmiddelen, de tenten, eetketels en dekens kunnen voor het grootste gedeelte hier achterblijven! Vlugg!

Nu, niemand behoefde nog aansporing. De spaden met hun korte stelen vlogen van de slede en terwijl de twee cree's deze begonnen te ontlasten, schepten de drie jagers zo vlug zij konden de hard aaneengekoekte sneeuw weg, die de toegang versperde tot een klein hol, uitstekend geschikt om er voor korte tijd iets te verbergen.

De zwaarste voorwerpen werden daarin geplaatst en haastig werd er weer sneeuw voor opgestapeld. Een geoefend en scherp oog zou onmiddellijk zien, dat hier gegraven was, maar daar moest men het op wagen!

HOOFDSTUK IV.

Verdwenen

De slede werd op deze wijze ontlast van een gewicht van minstens tachtig kilo. En nu werd onmiddellijk de terugtocht aanvaard. Het ging veel minder snel dan de ongeduldige Brand wenste, want de vier mannen moesten op hun sneeuwschoenen te voet gaan. Er viel niet aan te denken, de sleden te belasten met het gewicht van vier personen. Er werd onderweg zo goed als niet gesproken. Ieder was in zijn eigen gedachten verdiept.

Brand betreurde het bitter, dat de oude squaw hen niet voor hun vertrek had gewaarschuwd, maar hij begreep dat hij onbillijk was. Op dat tijdstip was er nog niets geschied en de oude vrouw kon alleen maar verdenking hebben gekoesterd.

De terugtocht duurde langer dan zij verwacht hadden. Er was wind komen opsteken, die zij tegen hadden en de honden raakten weder vermoeid. Het was reeds laat in de nacht, toen eindelijk een paar lichtjes in de verte pinkten, waarschijnlijk lantaarns boven

de deuren der danshuizen en herbergen opgehangen, want bij die koude zou iedereen natuurlijk zijn luiken hermetisch hebben gesloten.

Zij hielden nog slechts eenmaal een kort ogenblik stil, toen een zachte kreet van Pete de honden deed neerleggen. De scherpe ogen van de knaap hadden in het vale licht het spoor gezien van drie sleden, dat rechthoekig hun eigen spoor kruiste. De smalle gootjes reeds met een brugje van ijs overspannen, hetgeen bewees, dat de sleden geruime tijd tevoren hier voorbij moesten zijn gekomen. Waarschijnlijk waren het de voertuigen van de ontvluchte gevangenen. Maar reeds werden de honden weer voortgedreven, en om bijna om twaalf uur in de nacht reden zij Fort Joekon weder binnen.

Natuurlijk werd de poort bewaakt door een soldaat, en hier begonnen de moeilijkheden reeds.

De man weigerde, Raffles toe te laten.

Brand wilde zich in het gesprek mengen, toen Raffles hem de hand op de schouder legde, en zachtjes zeide: — Ga mede, 't is misschien mogelijk ongemerkt aan de zijde van de afgebrande gevangenis binnen te dringen.

De mannen hielden zich dus, alsof zij zich wilden verwijderen, met hun slede, maar een eind verder sloegen zij een van de weinige zijstraten in, en bereikten zo de plek, waar eertijds de gevangenis had gestaan.

De houten wal was hier eertijds zeer hoog geweest, maar voor een deel verkoold door de vlammen, die uit het brandende gebouw sloegen.

Er was dus een soort van bres gevormd, waarvan de onderzijde zowat drie meters boven de grond was.

Allen stonden even aandachtig te luisteren, en toen hoorden zij de regelmatige stappen van een schildwacht, die aan de andere zijde van de wal stampend heen en weer liep om zich warm te houden, nu en dan zijn handen in de dikke wollen handschoenen tegen elkander slaande.

Raffles liet zijn ogen langs de achtergrond van het grote woongebouw gaan.

En hij moest toch naar binnen, tot iedere prijs!

Hij dacht even na, en zei toen:

— Er is niets aan te doen — hier moet het gebeuren! Deze man heeft ons in ieder geval niet gezien, en als wij hem weten te overrompelen zal hij niet kunnen getuigen, wie zijn aanvallers waren! Een onzer moet hem op de nek springen, van de wal af, en voor hij zich kan verweren!

— Soldaat krijgt mij niet te zien, Mister! Laat maar aan mij over! Als ik zachtjes fluit, gij kunt over muur springen, en mij helpen! Ik zal maken dat ik weg kom!

En Raffles gaf toe, want hij kende de weergaloze behendigheid en de aapachtige vlugheid van deze jonge Indianen.

Minto ontdeed zich van zijn zware, lederen overjas, om zich gemakkelijker te kunnen bewegen, en luisterde

toen met grote aandacht naar de stappen van de schildwacht.

Zodra hij wist, hoeveel stappen deze heen en weer terug deed langs de bres, nam hij zijn maatregelen.

Hij stapte op de slede, en kon nu juist met zijn uitgestrekte handen de onderkant van de bres bereiken.

Hij wachtte nog even, met al zijn spieren gespannen, en juist op het goede ogenblik trok hij zich op, en het volgende ogenblik zagen de achterblijvenden hoe hij een geweldige sprong nam, als iemand die in het water duikt.

Zij hoorden een doffen val in de sneeuw, een korte, zachte kreet, die dadelijk gesmoord werd, en toen een kort gefluit.

In een oogwenk waren Raffles en Brand over de bres, sprongen omlaag, en zagen hoe Minto tussen de schouderbladen zat van de schildwacht, die voorover in de sneeuw lag, met zijn gelaat diep in de koude massa gedrukt, en niet in staat om zich te verroeren.

Zij kwamen dadelijk toesnellen, grepen de armen van de man, en bonden die op zijn rug samen.

En pas toen Minto weer vlug als een aap over de omheining was geklauterd en buiten het gezicht, richtten zij de verblufte schildwacht op, sleepten hem naar de voet van de omheining, en bonden hem daar stevig vast aan een paal, treurig overschot van de verbrande gevangenis.

Raffles en Brand hadden de voorzorg genomen, hun gelaat met een zwarte doek te bedekken, en zo kon de man misschien zijn vermoedens hebben — zekerheid had hij volstrekt niet!

En daar lieten zij de schildwacht, gebonden en goed gekneveld, en niet in staat om geluid te geven.

Toen zeide Raffles op zachte toon tot Brand:

Met geweld kan hier onmogelijk iets bereikt worden, dat moet je duidelijk begrijpen! Falquhar voert hier nu het bevel, want hij is de

plaatsvervanger van Mellony, en de soldaten moeten hem gehoorzamen. Hij heeft het recht om ons te laten arresteren, om van erger dingen nog te zwijgen! Dat hier iedereen zou slapen op het Fort, is natuurlijk onzin. Of hij zelf het doet, is de vraag! Maar in elk geval — jij bent op dit oogenblik veel te opgewonden om van nut te kunnen zijn! Werkelijk het is beter dat ik alleen met hem spreek.

Brand beet zich op de lippen, en toen gaf hij zich met een diepe zucht gewonnen.

Hij begreep wel, dat het beter was, wanneer er althans twee van de drie mannen hun vrijheid van beweging behielden en reeds nu zwoer hij, dat het Falquhar slecht zou vergaan, wanneer ook maar een haar op het hoofd van Suzan gekrenkt was. Met een zwijgende handdruk namen de twee vrienden voorlopig afscheid. Raffles stelde een half uur vast voor het onderhoud. Was hij dan nog niet terug, dan beweest dit, dat men het hem onmogelijk had gemaakt. Misschien klinkt dit zonderling, daar de luitenant volstrekt niet kon weten wie die Engelsman eigenlijk was, en niet het minste recht had om hem vast te houden, maar men moet zich goed de toestand indenken, daar in het hoge Noorden, waar de man die de macht heeft zich niet behoeft af te vragen of hij wel volgens de wet handelt, daar hij toch niemand boven zich heeft, die het hem kan beletten.

Terwijl dus Henderson, Brand en Minto in de schaduw van de muur bij de bres in spanning bleven wachten stak Raffles het grote binnenplein over, zonder iemand op zijn weg tegen te komen, en kwam zo aan de achterzijde van het woonhuis.

Alles was gesloten, en hij klopte dus aan de achterdeur. Er was licht aan, en er moesten dus nog bewoners op zijn.

Er klonken dan ook al spoedig zware schreden, een klink werd opgelicht, de deur werd op een kier geopend, en een soldaat met een lantaarn in de hand keek wantrouwend naar buiten, en vroeg tamelijk bars:

— Wat wilt ge hier, vreemdeling? Hoe is U hier gekomen?

— Door van mijn voeten gebruik te maken! antwoordde Raffles en reeds was hij binnengetreden. Verzoek dadelijk aan Luitenant Falquhar, of ik hem kan spreken. Zeg maar dat hij mij kent. Ik ben Palmhurst. Het betreft een zaak van belang.

De soldaat maakte aanstalten om hem de weg te versperren, toen er verderop in de gang een deur open ging, en een luide stem klonk die half spottend, half dreigend zei:

— Wat is dat voor laat bezoek, dat zich ongevraagd opdringt?

— Ik vraag U verschoning, luitenant, zeide Raffles, en hij deed een stap naar voren. Ik weet dat mijn optreden niet geheel regelmatig is, maar ik had geen keus! Men schijnt heden dit Fort ook voor vreedzame reizigers in staat van beleg te verklaren. Ik mocht aan de voorzijde niet binnen gaan — en toen was ik wel verplicht, het aan de achterzijde te doen!

Falquhar was Raffles tegemoet gegaan, en hij stond nu in de lichtkring van de lantaarn.

Hij droeg nog zijn uniform, en had alleen zijn zware pelsjas uitgedaan. Zijn gelaat had een duistere, onheilspellende uitdrukking.

Hij keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, en zei toen:

— Dat is een vreemde handelwijze, graaf! Wanneer ik de deur van het Fort laat bewaken, dan heb ik daar mijn redenen voor, en ik vind het zeer zonderling, dat een reiziger ongevraagd hier binnendringt, op zulk een laat uur van de nacht!

— Ik meende, luitenant, dat vreemdelingen van mijn stand steeds een gul onthaal vinden op de Forten in het hoge Noorden! ging Raffles kalm voort. Ik heb er nog nooit van gehoord, dat men de deuren voor hen gesloten hield.

— Dat is nodig, graaf, in deze tijden, nu het hier krioelt van allerlei ontuig!

— Ik spreek het niet tegen, luitenant, en ik zal kort zijn. Ik ben hier gekomen...

— Terug gekomen, wilt gij zeggen!
 — Zoals gij wilt! Ik ben dan terug gekomen om professor Macpherson en zijn twee dochters mede te nemen. Ik zal het waarden als gij hen dadelijk doet wekken.

— Het spijt mij zeer, graaf, dat gij U vruchteloos moeite hebt gegeven. De jonge dames zijn juist in de loop van de avond met hun vader vertrokken!

HOOFDSTUK V.

Op het spoor

Raffles keek de luitenant doordringend aan. Toen gingen zijn blikken naar het botte, brede gelaat van de soldaat. Het stond volkomen onbeweeglijk, en er was evenmin iets op te lezen als op een steen terzijde van de weg gevonden.

Hij wist zich volkomen te beheersen toen hij zei:

— Dat is zeker een onverwacht reisplan! Van middag was mij daarvan nog niets bekend! Kunt gij me zeggen waarheen de meisjes gegaan zijn?

— Zij hebben mij niet in hun vertrouwen genomen!

— Het spreekt van zelf dat zij niet alleen zijn gegaan. Wie begeleidt hen?

— De cree's hebben hun een slede verschaft, die hun eigendom was! Het wil mij voorkomen, graaf, dat gij mijn woorden in twijfel trekt!

— Dat doe ik! antwoordde Raffles langzaam. Er is iets wat mij zegt, dat uw mededeling — laat ons zeggen niet geheel en al overeenkomstig de waarheid is. De afspraak was, dat Suzan en Irma hier op ons zouden wachten, en het komt mij volkomen onbegrijpelijk voor, dat zij geheel alleen met hun vader, niet meer dan een kind, de barre wildernis zouden intrekken, zonder enig nut of doel.

Het gezicht van Falquhar vertrok even, en zijn ogen schoten vuur, maar ook hij bleef kalm en zei schouderophalend:

— Het doet mij leed, graaf, dat ge mij niet gelooft. Intussen, ik kan U dat moeilijk beletten! Gij zult mij toestaan, het gesprek als geëindigd te beschouwen? Ik heb een zware dienst-

dag achter de rug en zou mij gaarne ter ruste begeven.

Hij zei rustig:

— Ik denk er niet aan, U langer op te houden, luitenant. En ik vraag U verschoning voor mijn wel wat zonderling optreden. Wilt ge mij toestaan, nog een paar woorden te wisselen met kapitein Mallony?

— Op dit ogenblik slaapt hij! En slaap zal hem goed doen!

— Dan zal ik zo vrij zijn, morgen terug te keren om hem te bezoeken!

En Raffles draaide zich op zijn hielen om, en stond een ogenblik later weer buiten, in de felle koude.

Hij had nog geen twintig passen afgelegd, of hij wist dat hij gevolgd werd, ook zonder om te zien.

Ten eerste kraakte de sneeuw achter hem, en dan werd zijn volger ver-raden door de laagstaande maan, die een zeer lange schaduw van hem wierp op de blinkende sneeuw.

Natuurlijk had Falquhar hem iemand nagezonden, om te kijken waar hij bleef. Die man moest misschien ook onderzoeken, hoe Raffles zo onbeschaamd had kunnen binnen dringen.

Hij bleef rustig voortlopen, totdat hij op geen vijftig passen van de bres was. Daar stond hij stil, haalde zijn pijp uit zijn zak, die reeds gevuld was, en stond stil, om ze aan te steken.

De schaduw naast hem bleef zich voortbewegen, nog even, en kwam toen ook tot rust.

Toen Raffles zich plotseling om-draaide zag hij een man, die zich nog achter de gebouwtjes op het binnen-

plein poogde te verschuiven, maar te laat.

Raffles ging kalm op hem toe, en toen de man zijn revolver trok, deed hij dat even te laat, want Raffles had hem reeds neergeslagen, en hij rolde een paar malen om en om over de harde sneeuw.

Raffles haastte zich nu verder, bereikte de bres, floot zachtjes zijn vrienden bijeen, en een ogenblik daarna stonden allen weer buiten, en trokken zich op veilige afstand terug, om te beraadslagen.

Brand had moeite zijn kalmte te bewaren, toen Raffles hem zeide wat de uitslag was geweest van het korte onderhoud met de luitenant.

— Ik durf er een eed op doen, dat zij nog hier zijn, en dat hij hen met geweld ergens vast houdt, kreunde hij. Wij moeten naar binnen.

— Mijn waarde Brand, — laat om 's hemelswil je angst voor het lot van de meisjes niet op de loop gaan met je gezond verstand! waarschuwde Raffles hem. Wat kunnen wij drieën met geweld uitrichten tegen een gehele bezetting. Dacht je dat zij ons rustig onze gang zouden laten gaan?

— Wij zijn in ieder geval met ons vieren — Minto zal ons wel helpen!

— Minto graag helpen! zeide de knaap onmiddellijk. Haat luitenant Falquhar! Slechte man! Al vroeger hand uitgestoken naar zuster van Minto! Zal nooit vergeten! Rode man kan niet vergeten zulke dingen!

En toen Raffles in het bruine gelaat zag met de gloeiende ogen, begreep hij pas, welk een gevaarlijk wapen hij hier in handen had gekregen.

Hij schudde het hoofd en zei:

— Drie man, of vier, of zelfs tien — het zou niet baten! Het is nonsens, om ons met geweld te willen keren tegen een bezetting van een paar honderd man! Ik blijf er bij — met ruwe kracht is hier niets te bereiken! Wij moeten list toepassen! Zeg mij eens, Minto, ken jij goed de inrichting van het Fort?

— Heel goed, meester! Minto is

daar vaak geweest, om voedsel te brengen en schietvoorraad.

— Als ik je de kamer aanduid, waar de kapitein ziek neerligt, zou je die dan kunnen bereiken zonder dat iemand je zag?

— Minto zal proberen!

— Wat wil je daar zoeken? vroeg Brand verbaasd.

— De oude vrouw — Ukwa! antwoordde Raffles. Zij schijnt zeer scherp waar te nemen, en heeft misschien opgemerkt, waarheen de twee meisjes gebracht zijn!

Waarom zouden zij niet in hun oude kamer zijn?

— Omdat dat voor Falquhar, als hij werkelijk kwaad wil, te gevaarlijk zou zijn!

Henderson, die al die tijd nog niets gezegd had, zei hoofdschuddend:

— Ik kan maar niet geloven, Mylord, dat een luitenant van de Amerikaanse legermacht zulke dingen zou doen!

— Henderson — het verblijf hier maakt de mannen niet zachter! Vergeet niet, dat hier in gewone omstandigheden maar heel zelden vrouwen zijn te zien, en nog veel zeldener van een schoonheid als de twee meisjes Macpherson! De man keert hier weer terug tot zijn oerstaat, en is weinig beter dan een holbewoner. Op het ogenblik zijn er zeker meer vrouwen in Fort Joekon, maar die zijn van een heel ander soort — en velen er van zijn te koop! Het is niet het soort dat Falquhar begeerde!

Hij hield eensklaps op, hij voelde de hand van Brand op zijn arm en hoorde de stem van de jonge man, die hem smeekte:

— Ga om Gods wil niet verder, Edward! Ik zou in staat zijn, geheel alleen terug te keren, en die Falquhar af te maken. Het denkbeeld dat hij haar met een vinger zou kunnen aanraken, maakt mij razend!

— En toch zul je al je kalmte nodig hebben, Brand! Nogmaals — wij moeten hier met list te werk gaan, en niet met geweld! Misschien kan Ukwa ons aanduiden, waar de meisjes zijn, dan

hebben wij veel gewonnen.

— Ik zal het haar vragen! zeide Minto eenvoudig. Zeg mij waar kamer is.

Raffles legde het de schrandere halfbloed nauwkeurig uit, en onmiddellijk maakte de knaap zich gereed voor de gevaarlijke onderneming. Het liefst zou Brand het zelf hebben gedaan, maar hij beschikte niet over de slangachtige lenigheid en de sluipende tred van een Indiaan en dan — hij sprak de taal niet, en zou misschien veel langer nodig hebben om zijn werk te doen!

En zo sloop de jonge Cree dan weg, en was al in de duisternis verdwenen, voor men hem nog goed had gemist.

In de grootste ongerustheid bleven de anderen achter. En vooral Brand had moeite, langer dan een seconde op dezelfde plek stil te staan. Henderson de goede reus, sloeg hem tersluiks gade, en schudde nu en dan zuchtend het hoofd.

Hij had goede ogen, en wist wel, wat er omging in het hart van de beste, de enige vriend van zijn meester. En hij wist evengoed hoe het er uit zag in het hart van het meisje.

Als mijnheer Brand dat niet wilde zien, des te erger voor hem! Suzane had hem steeds vriendelijk behandeld — en vol dankbaarheid, maar zoals een zuster het een broeder doet.

Hoe dat af moest lopen?

Er verstreek zeker wel een half uur, en Brand scheen reeds aanstalten te willen maken om op zijn beurt de Cree te volgen, stond deze plotseling weer in hun midden, alsof hij uit de lucht was komen vallen, zonder dat iemand iets van zijn nadering bemerkte had. Heel zacht klonk zijn stem, toen hij in zijn eigenaardig, sissend Engels zeide:

— Minto heeft met Ukwa gesproken, heer! Zij erg bang voor leven van kapitein!

— Gaat zijn toestand achteruit? vroeg Raffles ontsteld en verschrikt, want de wonde scheen uitstekend te zullen genezen.

— Dat niet, heer! Maar luitenant haat kapitein! Is altijd zo geweest! Wil zijn plaats innemen, en dan ook nog kwestie om een vrouw! Tijdje geleden!

Raffles fronste de wenkbrauwen, in de beschaafde maatschappij konden zulke gevoelens zich niet altijd uiten — hier, in het land der buitenste duisternis des te beter! Hier was ieder zijn eigen rechter, hier konden misdaden gepleegd worden, die maar al te vaak ongestraft bleven.

— En de meisjes? vroeg Brand ongerust, terwijl hij Minto bij de arm greep.

— Zijn opgesloten in kamer, heer! Ieder afzonderlijk! Vreselijke dingen gebeurd van avond! Miss met bruine ogen bijna gevochten met luitenant! Toen slaapdrank ingekregen. Nu helemaal alleen een kamer.

— En de oude man? vroeg Brand, bleker dan een dode.

— Grijszwaas niet gezien, niets gehoord! antwoordde de Cree minachtend. Hij zit en leest, en rookt pijpen!

— Het blonde meisje? vroeg Raffles.

— In een kamer niet ver van zuster, heer! Ook verdovingsmiddel, omdat zij schreeuwt, en altijd maar schreeuwt.

— Is Ukwa bij de kapitein?

— Altijd bij hem, heer! Luitenant wil haar weg hebben, maar zij zegt, zij liever laat stukscheuren, dan heen te gaan. Dokter is gekomen, heel laat in avond, en zegt, kapitein verpleegster nodig. Ukwa heel goed verpleegster. Zij veel houden van arme kapitein Mellony.

— Dat zulke dingen kunnen voorkomen! gromde Henderson. Ik heb er wel van gehoord, dat ze in Egypte, en hier en daar in Afrika nog zulke dingen uthalen.

— Komaan, Henderson, zij worden wel uitgehaald in het hartje van New York! zeide Raffles kortaf. Deze man is oppermachtig hier, zolang zijn vijand gewond op het ziekbed ligt. Maar zij zullen toch eens zien, of wij

niet nog machtiger zijn! Minto, slaapt alles op het Fort?

— Bijna overal, heer! Ukwa zegt, gij moet voortmaken! Rep U — anders te laat! Luitenant is nog op, en loopt heen en weer, en arme kapitein weet zijn voornemens, en kan niets doen!

— Wij zullen het doen in zijn plaats! zeide Raffles kortaf.

Breng ons naar de plek waar de kamers van de meisjes zijn, knaap! Wij zijn sterk, en wij hebben touwen! Wij kunnen misschien op het platte dak klimmen, en zo de kamer bereiken!

— Er zijn twee wachtposten, heer!

— Die kunnen wij overrompelen, als het nodig is! Maar het is zo vreselijk koud, dat die arme kerels niet op dezelfde plaats zullen blijven staan, en heen en weer zullen lopen. En nu onmiddellijk aan het werk. Zouden wij de sleden hier onbeheerd kunnen achterhalen?

— Te gevaarlijk, heer! Zou dadelijk gestolen kunnen worden door zwerfers! Veel gespuis nog op de been. In de drankhuizen wordt gevochten met messen en revolvers om een slede en goede honden!

— Het spijt me, Henderson — maar dan ben ik verplicht, je hier achter te laten, zeide Raffles. En denk erom — wie een hand naar onze slede uitsteekt...

— Die heeft zijn hand voor het laatst uitgestoken. Mylord! zeide de reus met een grimmig lachje, dat weinig goeds voorspelde voor liefhebbers van sleden!

— En zo weinig mogelijk leven maken. Bedenk wat er van afhangt.

— Gij kunt op mij rekenen, Mylord! De dieven zullen om zeep gebracht worden — maar het zal stilletjes gebeuren!

Nog een korte hoofdknik, en de drie mannen verdwenen haastig in de duisternis, na door de bres te zijn geklommen.

De binnenplaats leek geheel verlaten te zijn.

De felle koude had de bewoners gedwongen, alle vensters goed te sluiten, en de luiken er voor te doen.

In de kazerne sliep alles, naar het scheen. Alleen in de manschappenkamer scheen nog een kiertje licht van onder de zware deur uit.

Ook het woonhuis leek te rusten, een vierkante, sombere massa onder het licht van de maan, die nu en dan verduisterd werd door snel voorbijrijvende wolken.

Laat in de nacht was een snijdende wind komen opsteken.

De koude was verschrikkelijk. En toch aarzelde geen van de drie mannen, ook niet de jonge Cree, die toch eigenlijk niets met de gehele zaak te maken had.

Hij bracht Raffles en Brand behoedzaam, en zoveel mogelijk in de schaduw over de binnenplaats, en liep een soort van gang in, tussen het woonhuis en een soort van voorraadsgebouw, waar munitie, stro en hooi voor de paarden, levensmiddelen en uitrustingsstukken werden bewaard.

Het was een weinig hoger van dak dan het woonhuis.

De breedte van de gang bedroeg omstreeks twee meters.

— Zoeven ben ik hier opgeklimmen, en over de gang gesprongen! zeide de Cree eenvoudig. Toen heeft Minto een dakluik geopend!

— Dan moeten wij dat ook doen! zeide Brand vastberaden. En vlug wat!

De voorraadloods bleek te zijn voorzien van een zware deur, die met een eenvoudige klink was afgesloten.

Zij traden er binnen, en in de dikke duisternis voerde Minto hen naar de voet van een ladder, die naar een soort van vliering leidde.

Op de tast beklommen zij die ladder. Op de vliering waren stijf ineengeperste balen hooi, en een paar daarvan waren tot een soort van trap opgestapeld onder het dakluik.

Minto had zich zeker krachtig moeten inspannen om dat met sneeuw beladen luik open te stoten.

Het was nu nog open, en de drie mannen behoefden niets anders te doen, dan deze zonderlinge trap te beklimmen, om het dak te bereiken.

Er lag een laag sneeuw op van minstens anderhalven voet dikte.

De bovenlaag was hard bevroren. Duidelijk waren de voetstappen te zien van de Cree, tot aan de rand van het dak.

Daar had hij een plank neergelegd, om een aanloop te kunnen nemen, en was met gevaar voor zijn hals over de doorloop heengesprongen.

En hij was weer de eerste, die voorwaarts ijde, als een vogel door de lucht zweefde, en bijna zonder gerucht neerkwam in de dikke sneeuwlaag op het dak van het woonhuis.

Slechts een kort ogenblik aarzelde Brand, en toen volgde hij het voor-

beeld van de Cree, en kwam veilig over.

Raffles was de derde, die de zeer gevaarlijke sprong waagde — want de plank was glibberig, en dan is twee meter in de duisternis een hele sprong.

Hij kwam juist op de rand van het dak neer, en toen gleden zijn voeten uit, en hij zou achterover zijn gestort, als de Cree hem niet bliksemsnel had gegrepen.

— Dank je Minto! zeide Raffles eenvoudig, zonder dat de minste trekking op zijn gelaat angst of schrik verried. Ik zou daar een lelijke tuimeling gemaakt hebben! En nu voorwaarts.

HOOFDSTUK VI.

Vrij!

Het dak was volkomen vlak, zoals bijna steeds in deze streken, en slechts hier en daar staken de grote, vierkante, houten schoorstenen eruit op, van binnen met blik gevoerd.

De Cree die wel over een zesde zintuig scheen te beschikken, liep zonder enige aarzeling vooruit, en stak bijna het gehele dak in zijn volle lengte over, tot op een afstand van een meter of vijf van de rand.

Daar stond hij stil, en zei fluisterend:

— Hieronder is kamer van blonde Miss — en daarginds, dicht bij de rand, kamer van Miss met bruine ogen!

De drie mannen, die in gebukte houding hadden gelopen, wierpen zich nu op de buik en kropen zo tot aan de rand van het dak.

Voorzichtig keken zij naar omlaag.

De kamer was aan de zijde van de binnenplaats gelegen. Geen ziertje licht drong naar buiten.

Het luik van het enige venster sloot goed af, of wel brandde er daar beneden geen licht meer.

Alles was hier zeer stil, maar men

hoorde duidelijk het luide, schorre lachen, het gezang en de harmonica-klanken uit de nog geopende danshuizen en herbergen.

Raffles nam de toestand eens goed op, en wendde zich toen om.

Op geringe afstand verhief zich een schoorsteen, bijna een halve meter breed.

Hij wikkeldde het dikke touw van zijn middel los, en sloeg de lus aan het einde om de schoorsteen heen.

Toen hij het voorzichtig over de rand van het dak vierde, bleek het onder-einde tot op slechts een voet na de grond te bereiken. En het liep vlak langs het luik van de kamer van Irma!

— Als we daar eenmaal zijn, kunnen wij gemakkelijk ook de andere kamer bereiken, fluisterde Raffles.

Raffles had een knoop gelegd op een afstand van omstreeks twee meters onder de rand van het dak, en toen hij zich behoedzaam liet zakken vonden zijn zwaar geschoeide voeten steun op die knoop, en kon hij het luik onderzoeken.

Het was een binnenluik. Eerst moest een ruit worden weggesneden!

Dat zou een zeer moeilijk werk worden, maar Raffles aarzelde niet.

Hij klom weer naar boven, en maakte alles gereed. Een stuk pakpapier, dat hij had mede genomen, werd bestreken met geweervet dat hij warm en vloeibaar had gehouden door het onder zijn warme pels in een zakje van rendierhuid op het lichaam te dragen.

Voor dat de koude het had kunnen verstijven werd dit papier op de ruit gedrukt. Raffles moest glimlachen, toen hij een middel, vroeger te Londen zo menigmaal toegepast, ook nu gebruikte, onder geheel verschillende omstandigheden.

De diamant van zijn ring sneed vlug door het dunne glas, en behoedzaam maakte hij de ruit los, en stak ze toe aan Brand, die gereed lag om ze aan te vatten.

En dadelijk ging Raffles verder met zijn werk.

Het dubbele stuk luik had een spleet, breed genoeg, om er een mes door te steken, en op die wijze kon hij de klink oplichten die het van binnen sloot.

Heel voorzichtig trok hij het luik naar zich toe, en hij zag dat de kamer inderdaad pikdonker was.

Hij hoorde een regelmatige ademhaling, die echter plotseling ophield, en toen een zachte, gesmoorde kreet van angst!

Dadelijk fluisterde hij:

— Stil, om Godswil, Miss Irma! Wij zijn het — vrienden! Kunt gij geen licht maken?

— Ik zal zien... klonk een zwakke stem. Ik voel mij duizelig!

— Wacht dan nog even, tot dat wij binnen zijn.

En Raffles wisselde zacht een paar woorden met de twee mannen op het dak, en werkte zich toen door de opening naar binnen.

Aanvankelijk kon hij volstrekt niets onderscheiden, totdat de maan, die juist op deze kant van het huis scheen, weer te voorschijn kwam, en hem de gedaante onthulde van Irma Macpherson, die met een bleek gezichtje midden in de kamer stond.

Zij was geheel gekleed, maar haar bontmantel lag over een stoel.

— Wat is er toch in 's hemelsnaam gebeurd, graaf Palmhurst? vroeg zij bevend. Wat heeft men met ons voor? Waar is mijn zuster?

— In een kamer niet ver van de Uwe! Spreek vooral zachtjes, trek Uw pelsjas vast aan. Wij moeten onmiddellijk vertrekken! Is Uw vader nog in zijn oude kamer?

— Daar was hij tenminste van mid-dag nog! Zij zullen hem toch geen kwaad hebben gedaan?

Raffles haalde slechts even de schouders op. Waarom zou men de oude man kwaad doen, die niets zag en niets hoorde, en wiens kinderlijk hart het hem onmogelijk maakte, zich afschuwelijke dingen voor te stellen, als die zich in dit houten, grote huis moesten afspeelen?

— Wij zullen hem aanstonds halen, zeide hij zacht. Trek Uw pels aan! Wij gaan nu eerst Uw zuster bevrijden!

— Hoe komt het dat ik mij zo suf gevoel? vroeg het meisje klagend?

— Men heeft U — misschien komt het van de kolendamp! zeide Raffles ontwijkend. Maar stil nu eens —

Iedereen zweeg en luisterde.

Beneden in het huis scheen zacht gerucht te klinken. Het was alsof er ergens een deur geopend en weer gesloten werd.

Toen kraakten de treden van de trap.

Raffles wendde zich haastig tot Brand, die hem met Minto gevolgd was in het vertrek, en fluisterde:

— Sluit het luik weer! zachtjes! Ieder in een hoek, en gij op de rust-bank, Miss Irma! Houdt U alsof gij slaapt! Ik geloof dat het Falquhar is! Misschien wil hij zich overtuigen of gij

wel rustig sluimert! Brand, je doet niets, voor dat ik het sejn geef! Gaat hij de deur voorbij — dan moeten wij hem onmiddellijk volgen!

— Maar de deur zal op slot gedraaid zijn! fluisterde Brand opgewonden. Wij kunnen er niet uit!

Het was te laat om de deur te gaan onderzoeken! Want de voetstappen klonken reeds dicht bij.

De drie mannen trokken zich ieder in een donkere hoek terug, met hun revolver in de vuist, voor zover zij zulk een wapen bezaten, en het meisje legde zich weer op de rustbank, en trachtte regelmatig te ademen, ofschoon haar hart klopte.

En nu klonken er laarzen op de houten vloer van de gang van iemand, die zachtjes poogde te lopen, maar daar niet in kon slagen. Er werd ook onderdrukt gevloekt. Blijkbaar was Falquhar in een beschonke toestand.

Vlak voor de deur hielden de voetstappen op. De nachtelijke wandelaar in het grote huis scheen een ogenblik te aarzelen, toen klonk er een kort lachen, en een sleutel werd in een slot rond gedraaid.

De deur ging langzaam open, en het gezicht van Falquhar vertoonde zich, rood en opgezet, in het bleke licht van de maan. Hij had een lantaarn in de hand, die echter niet was aangestoken. Zich vasthoudend aan de deurpost stond hij een ogenblik te luisteren naar de rustige ademhaling van het meisje.

Even scheen het alsof hij wilde binnenkomen, maar toen bedacht hij zich, en ging weer heen, en trok de deur achter zich dicht.

Raffles wilde reeds toestormen, om hem te beletten, de sleutel weer om te draaien, maar de slepende voetstappen gingen al weer verder! In zijn dronkenschap had Falquhar vergeten, opnieuw de sleutel om te draaien.

De drie mannen hoorden hem nog een stap of tien verder gaan, en toen klonk weer dat zachte, knarsende geluid van een sleutel, die in een slot wordt rondgedraaid.

Wel een halve minuut bleef het

doodstil. Alleen klonk een geluid, alsof de lantaarn op de houten vloerplanken werd gezet.

Een waslucifer knitserde, en een zwak schijnsel drong door in de gang. Falquhar grinnikte voor zich heen, en mompelde iets onverstaanbaars.

Toen was het duidelijk te horen, dat hij de lantaarn weer opnam, en de kamerdeur verder open deed.

Raffles had scherp toegeluisterd; niets was hem ontgaan. Falquhar had de sleutel niet uit het slot genomen! Hij zou dus ook de deur niet kunnen afsluiten! Raffles gaf de twee mannen een wenk, en toen sloop hij op de gang, door Brand op de hielen gevolgd.

Zich tegen de gangwand drukkend schoven zij behoedzaam verder, totdat zij de kamerdeur bereikt hadden, waardoor de ellendeling zoeven verdwenen was.

Duidelijk konden zij hem horen mompelen:

— Houdt je je nu slapend, mijn duifje, of slaap je werkelijk? Wij zullen het spoedig weten! Wat ben je mooi, zo! Nu zul je niet meer vechten en krabben, niet waar? Ha, ha!

Raffles wachtte niet langer, maar rukte de deur open.

Op het harde geluid wendde Falquhar zich met een woeste ruk om. Zijn ogen waren met bloed doorlopen. En ook het meisje op het smalle rustbed ontwaakte, en slaakte een doffe kreet van schrik en verwondering.

Falquhar stond bij de middentafel, waarop hij de lantaarn had geplaatst. Hij keek Raffles en de anderen, die achter hem zichtbaar werden met een vals licht in de ogen aan, en eensklaps, met de moed van een dronkaard, stormde hij brullend op Raffles toe. Het was duidelijk dat hij hem had herkend.

Ver kwam hij echter niet. Raffles wachtte hem rustig af, en een enkele goed gerichte vuistslag was voldoende om Falquhar als een gevelde os te doen neertuimelen.

Hij smakte in een hoek, en bleef daar kreunend liggen.

— Trek onmiddellijk Uw mantel aan en zet Uw bontmuts op, Miss Suzan! Beval Raffles op zachte toon. Haast U, wij hebben niet veel tijd!

Zeer bleek gehoorzaamde het meisje rwijgend. Zij stond op haar benen te wankelen.

Inmiddels was Raffles op haar toegestapt en hielp haar bij het aantrekken van de zware bontmantel.

Brand wierp een verachtelijke blik op Falquhar en vroeg toen fluisterend:

— Moet er niets met hem gebeuren. Edward? Hij zal binnen een paar tellen weer bij kennis zijn, en het hele Fort bij elkaar schreeuwen — en dan ziet het er niet goed voor ons uit!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. De toestand was verre van rooskleurig! Bond en knevelde hij de kerel, dan maakte hij zich schuldig aan geweldpleging, en Falquhar zou hem dat weten in te peperen. Liet hij het na, dan bleef toch de huisvredebreuk over, en daarenboven zou hij niet ver komen, met de twee meisjes,

want Falquhar zou hem wel dadelijk door helpers achterna laten zetten onder een of ander voorwendsel arresteren. Het ene was al bijna even erg als het andere! Maar plotseling viel hem iets in.

— Bind hem en knevel hem, Brand! Wij nemen hem mee!

Brand maakte een verschrikte beweging en herhaalde:

— Wij nemen hem mee?

— Natuurlijk niet voor goed, want zo aangenaam is zijn gezelschap niet! antwoordde Raffles. Maar toch lang genoeg om het hem onmogelijk te maken, ons te schaden! Haast je, want hij komt al weer bij!

Brand had respect voor het Amerikaanse leger, maar voor zulke vertegenwoordigers van die instelling als deze schurk...

In een oogwenk had hij Falquhar de armen op de rug gebonden, en hem een doek in de mond gestopt.

En toen begon de aftocht, die met grote moeilijkheden gepaard ging.

HOOFDSTUK VII.

Bij de hut van Jim Hale

Men moest eerst de oude Macpherson gaan opzoeken, en uit zijn diepe slaap wekken. De bejaarde geleerde begreep niet aanstonds, wat men eigenlijk van hem wilde, en het scheen maar vaag en langzaam tot hem door te dringen, aan welk vreselijk gevaar zijn oudste dochter was ontsnapt. En terwijl Irma hem bezwoer, toch voort te maken, daar zij moesten vertrekken, hielden Suzan en haar bevrijders zich gereed, dadelijk te vluchten, zodra de grijsaard in zijn pelzen gewikkeld zou zijn. Gelukkig bleef alles stil in het fort. Niemand scheen iets van de indringers te hebben gemerkt.

En terwijl zij daar zo bijeen stonden, en vol ongeduld wachtten, werd heel voorzichtig de deur opengeduwed, en het gerimpelde gezicht van de oude

Ukwa met het sneeuw witte haar kwam te voorschijn. De zwarte ogen bleven op Raffles gevestigd, en gingen toen met een blik van voldoening naar de gebonde man in de hoek.

— U is dus toch gekomen, fluisterde zij! Minto heeft woord gehouden! Gaat nu gauw weg, want hij is een lelijk beest, die daar in de hoek, en hij zal zich wreken. Ik ben zo bang, heer! Als hij loskomt, zal hij zijn woede koelen op de arme Mellony!

Er klonk een zachte kreet in het vertrek. Allen keken verbaasd naar Susan, die die korte klank had uitgestoten. Zij had de kleine hand op het hart gedrukt, en haar bruine ogen staarden de oude squaw groot aan van uit het marmarbleek gezicht. Toen vroeg zij langzaam:

— Welke naam noemde je daar, goede vrouw?

— Ik sprak van mijn kleinen kapitein, van mijn meester, van Richard Mellony, kleine Miss! Kent U hem?

— Of ik hem ken? herhaalde het meisje langzaam. Zou ik hem niet kennen? Wat is er met hem? Hoe komt hij hier?

Raffles keek het meisje met de grootste verbazing aan. Zij kende Mellony dus? En nu pas viel het hem in, dat hij de naam van de Fortcommandant nog in het geheel niet had genoemd, en dat de twee meisjes hem niet hadden kunnen zien, daar hij bijna aanstonds na zijn aankomst als het ware onder zijn ogen door een kogel werd getroffen en toen naar zijn slaapkamer werd vervoerd. En tegelijker tijd schoot het hem te binnen, dat Mellony hem met enkele woorden gezegd had, pas een paar maanden hier het bevel te voeren!

Welk een wonderlijke samenloop van omstandigheden!

— Gij kent Richard Mellony, Miss? vroeg hij zacht.

— Ik ben zijn verloofde! antwoordde het meisje eenvoudig, maar haar lippen trilden. Wij hebben elkander verleden jaar leren kennen. Hij was toen luitenant op een Fort, een paar honderd mijlen hiervandaan, en veel Zuidelijker. Om Godswil, zeg mij toch wat er met hem is! Is hij ziek? Dat ik een etmaal onder hetzelfde dak ben geweest, en het niet eens heb geweten!

— Hij is in het gevecht met de opstandelingen gewond, Miss! antwoordde Raffles. Maar gelukkig niet ernstig. Hij is zeer sterk, en binnen twaalf dagen kan hij genezen zijn!

Op dat oogenblik keek hij naar Brand, en een gevoel van innige deernis, met zijn enige vriend, overstroomde hem. Brand was zo bleek geworden als een dode, en zijn gelaat was smartelijk vertrokken maar hij hield zich dapper en niets verried aan het meisje, dat hij had liefgekreken, wat er in hem

omging, en hoezeer die onverwachte onthulling hem moest treffen. Hij wist zich zelf zo goed te beheersen, dat hij zeide met een glimlach, die Raffles pijn deed:

— Maar waarom praten wij, en waarom begroet gij hem niet. Ukwa, wijs deze jongedame de weg — maar om Godswil, voorzichtig! En geen woord van die kerel daar, verstaan? Het zou hem maar ongerust maken! Zeg alleen dat Falquhar haar achtervolgt, en dat zij daarom, door vrienden vergezeld, tijdelijk naar een andere plaats gaat.

Raffles raadpleegde zijn horloge, en zeide:

— Ik kan U werkelijk niet meer dan tien minuten geven, Miss Suzan!

En zeer zacht voegde hij er aan toe:

— Zeg volstrekt niet dat wij de luitenant medenemen! Hij zou er zich waarschijnlijk tegen verzetten, en zwak als hij is, kan hij toch niets tegen Falquhar ondernemen! Hij zou later bitter berouw hebben van zijn toegeeflijkheid. Vlug — of gij zoudt ons allen in gevaar brengen! Zeg aan Uw verloofde, dat wij onze intrek gaan nemen bij Jim Hale, de pelsjager, op honderd twintig mijlen hiervandaan. Hij moet hem kennen, zijn huis ligt aan de Stekelvarkenrivier. Zodra ik geloof dat hij weer op de been is, laat ik die schurk daar weer los, en hij mag zich dan laten hangen, waar hij verkiest! Zeg alleen maar, dat Falquhar zich schandelijk tegenover U heeft gedragen — Ukwa kan hem de waarheid mededelen, zodra wij een dagreis ver zijn! En nog iets — het valt mij daar in, dat wij veel beter doen, Uw vader hier te laten! De oude man zou het hier veel beter hebben, nu hij niets meer te vrezen heeft van de wraak van Falquhar!

Zonder nog iets te zeggen snelde het meisje weg, en de oude Indiaanse kon haar nauwelijks bijhouden. Raffles stapte dadelijk op Brand toe, greep diens ijskoude hand, drukte ze met kracht, en fluisterde hem toe:

— Arme kerel! Dit maakt een einde aan alles! Wees sterk!

— Dat hoop ik te zullen tonen! antwoordde de jonge man dof. Zo moest het immers komen! Ik had immers moeten weten, dat zulk een geluk voor mij niet is weggelegd! Maar dit zweer ik je — ik ben niet naijverig! Mellony verdient haar! Hij is een flinke, dappere kerel! Het is uit — het is gedaan — spreek er niet meer over, Edward — nooit!

Hij liet zich zwaar op een stoel neervallen, en Irma, die juist was binnen gekomen, keek hem verbaasd aan, niets begrijpend van die plotselinge verandering van zijn gelaat. De oude Macpherson werd achter haar zichtbaar, van top tot teen in bont gehuld.

Raffles zei zeer kalm.

— Het spijt mij dat wij U nodeloos moeite hebben veroorzaakt, professor. U kunt U weer uitkleden en naar bed gaan. Wij zijn van plan veranderd. Over twee of drie weken komen wij hier weer terug, dat belooft ik U. Het is hier prachtig geschikt voor Uw studie!

Ieder ander zou misschien vragen hebben gesteld. Maar dat grote kind, Macpherson geheten, hoorde alleen maar het woord studie, maakte gedwee rechtsomkeert en begaf zich onmiddellijk weer naar zijn slaapvertrek.

De meisjes konden evengoed geen vader hebben! bromde Henderson binnensmonds, en vol verontwaardiging over zoveel klaarblijkelijke onverschilligheid. Maar Brand verontschuldigde de oude man, en zei, met een flauwe glimlach:

— De professor houdt heel veel van zijn kinderen, Henderson, maar hij houdt ook zeer veel van zijn planten, zijn mineralen en zijn boeken. In de eerste plaats is hij geleerde, en dan pas vader!

— Met zulke dochters zou het bij mij juist omgekeerd zijn, mijnheer Brand! Maar daar is juffrouw Susan. Inderdaad trad het meisje juist weer

binnen. Haar mooi gezichtje was nog bleek, en in haar ogen stonden tranen. Maar zij hield zich sterk, en zei:

— Ik ben klaar, mijn Heren! Dick vond ook beter, dat ik voorlopig met U medeging. Hij stelt het grootste vertrouwen in U! En Ukwa belooft, dat zij hem zo gauw mogelijk zal beter maken! Ik vind het alleen ellendig dat die laffe schelm daar ons moet vergezellen!

— Niet langer dan enige dagen, dat belooft ik U! stelde Raffles haar gerust. Zijn wij klaar?

Falquhar werd gedwongen om op te staan, en Raffles laadde hem alsof hij een pak was, over zijn schouder. Eerst werd het touw ingehaald, om de verdwijning zo laat mogelijk te doen ontdekken, en toen verlieten allen het woonhuis aan de achterzijde, geleid door Ukwa. Vlug staken zij de binnenplaats weer over, bereikten de bres, en vonden daar Henderson half verkleumd maar geduldig bij de slede. De reus had niets verdachts gezien. Hij toonde ook volstrekt geen verbazing, toen hij de gebonden luitenant zag, die alles behalve vriendelijk keek, maar gaf hem een plaatsje achter in de grote slede.

De meisjes, diep in hun pelzen, en van wier gezicht maar een heel klein stukje te zien was, doken zo diep mogelijk in de slede, en toen kwamen de honden overeind. Zij waren nog niet behoorlijk uitgerust, maar daar kon men zich nu niet mede ophouden. Voor de dag aanbrak moest er een flinke afstand zijn tussen het Fort en de vluchtelingen. De honden trokken aan, en de kleine karavaan zette zich in beweging. De nacht was zeer koud, en het was duidelijk te zien, dat het weder binnenkort een verandering zou ondergaan. Er zat sneeuw in de lucht.

Zwijgend trok men enige uren voort, en de dag begon aan te breken, toen men eindelijk weer het punt bereikte, waar Raffles de gehele vracht verborgen had. Gelukkig vonden de reizigers alles in ongeschonden staat terug.

Zij hielden hier halt, om de honden wat rust te verschaffen. Deze vielen als wilde dieren aan op de gedroogde vis, die hun werd toegeworpen, en dat zij in een oogwenk verslonden.

Er werd een vuur aangemaakt, in te luwte van de rots, en de grote tent werd opgezet vóór de twee meisjes. Het was gevaarlijk, om op slechts drie uren gaans van het Fort te kamperen. Maar het ging niet anders. De meisjes moesten slapen, en de honden konden niet verder. Het spreekt vanzelf dat Falquhar reeds veel eerder bevrijd was van de touwen en de doek in zijn mond. Hij was ongewapend, en men hield hem goed in het oog. De mannen legden zich om het vuur heen, en beurtelings hielden Raffles en Brand de wacht.

Zes uren duurde deze rust — en tegen dat men weer op brak, begon het zachtjes te sneeuwen. De temperatuur was aanmerkelijk gestegen, maar toch nog omstreeks tien graden onder nul. Binnen enkele minuten was het spoor uitgewist dat de slede had gemaakt, en Raffles slaakte een zucht van verlichting, maar Falquhar beet zich woedend op de lippen. De schurk had zeker gehoopt, dat zijn manschappen dadelijk naar hen zouden zijn gaan zoeken.

Zo reisde de kleine troep steeds verder noordwaarts, enige uren achtereen, zonder dat er veel gesproken werd, want de gehele natuur daarginds drijft niet tot spraakzaamheid! Bovendien waren er drie leden van het gezelschap zeker niet in de stemming om veel te praten. Brand herstelde zich slechts met moeite van zijn smartelijke teleurstelling. Suzan dacht aan de zo wonderlijk hervonde verloofde, van wiens overplaatsing zij niets had vernomen, en Falquhar dacht aan de mislukking van zijn schandelijke plannen — en misschien nog aan andere dingen.

Vier lange dagen trok men zo voort, jagend als het nodig was, en zonder ooit een levende ziel te ontmoeten,

totdat op het midden van de vijfde dag eindelijk het blokhuys opdoemde van Jim Hale, de pelsjager. Hij was een man van een jaar of vijf en veertig, maar nog sterk en onvermoeibaar, en hij leefde daar gedurende vijf maanden van het jaar geheel alleen, slechts in gezelschap van een halfbloed, die hem hielp bij het zetten van zijn vallen, het stropen van het gevangen wild, en het voorlopig voorbereiden van de huiden. Het blokhuys lag op een vijftigtal mijlen van de Canadeese grens, en zover men zien kon was het de enige woning in deze barre wildernis. Van de rivier was nu niets meer te zien. Een honderd tal meters achter het huis begon het grote woud van pijnbomen. Aan de oever van de rivier verhief zich een lange keten van hoge heuvels, die het blokhuys tamelijk goed beschermden tegen de felle noordewind, die over de vlakke kwam aanstormen.

De reizigers troffen Hale in zijn blokhuys aan, en hij begroette Raffles aanstonds als een oude bekende.

— Veel kan ik U niet aanbieden, graaf, begon hij, maar wat ik heb, is het Uwe.

— Behoud het, Jim! zeide Raffles. Wij hebben gelukkig zelf genoeg. Ik vraag je alleen maar een paar dagen gastvrijheid voor deze dames en voor mijn vrienden. Wat dit heerschap betreft — hij mag morgen al terugkeren, en naar de duivel lopen!

— Een edel aanbod! zeide Falquhar schamper. Gij wilt zeker dat ik op mijn voeten en ongewapend, weer naar mijn Fort terugkeer, waarvan gij mij met geweld hebt weggetroefd?

— Ik zal Jim verzoeken, je een slede en een paar honden te lenen — en natuurlijk krijg je een geweer mee, en wat schietvoorraad. Ik houd je voor een schurk, mijnheer Falquhar, maar ik wens je dood niet! Tegen dat je weer op het Fort komt, zal Kapitein Mellony gelukkig genezen zijn — en die zal je wel een toontje lager laten zingen!

Hale was langzaam naderbij gekomen, met zijn vuisten in zijn zijde gesteund. Hij nam nu zijn houten pijp uit zijn mond, en vroeg afgemeten:

— Is dat de luitenant van Fort Joekon? Vreemd — ik meen dat ik hem vroeger al eens gezien heb — maar dan niet in uniform! En dat moet hier in de buurt zijn geweest — niet ver van de grens — een paar jaren geleden! Nu, ik bemoei me er niet mee!

Falquhar keek de pelsjager met een valse blik aan, en zei schouderophalend:

— Je zult je wel vergissen! Ik heb hier nooit een voet gezet!

— Des te beter, zeide Hale lakoniek. Het betrof toen een smokkelzaak! Van smokkelaars gesproken, graaf — het is hier in de laatste dagen weer niet pluis! Ik heb sporen gevonden, die niet veel goeds voorspellen. Er moet hier ergens tuig rondzwerven, van een soort dat ik gelukkig weinig ontmoet in deze streken. Ik weet niet waar die kerels vandaan kunnen komen!

Raffles en Brand wisselden een snelle blik. Zij dachten onmiddellijk aan de ontsnapte gevangenen van het Fort. Het was zeer goed mogelijk, dat die tot hier waren doorgedrongen. De gelegenheid om te smokkelen was hier gunstig!

Het gesprek werd hier echter afgebroken, want de reizigers waren vermoeid, en hadden behoefte aan rust. Het enige vertrek was zeer ruim, en Jim wist handig met behulp van een paar dierenvelen een afzonderlijk hoekje voor de beide zusters af te schutten. Daar werd de grote rustbank heengedragen, en al spoedig sliepen zij, zeer vermoeid in. De grote kachel in het midden van het vertrek snorde als een reusachtige poes. Jim zette zijn gasten spek voor, een eierkoek, gemaakt uit kalkeieren, maar die daarom niet minder voortreffelijk smaakte, en andere heerlijkheden, die al lang ontbeerd waren.

Het kon omstreeks drie uur in de

middag zijn, toen de halfbloed plotseling het vertrek kwam binnenstormen, met de woorden:

— Vreemdelingen op de vlakke baas! Wel twintig — ze hebben twee grote sleden bij zich. Zij komen hierheen!

Zonder iets te zeggen trad Jim in de korte gang, die naar de eigenlijke voordeur leidde, opende deze een weinig, en tuurde over de vlakke. Na enige ogenblikken bij het vertrek weer binnen, en zei zacht:

— Dezelfde kerels van een paar dagen geleden! Ze komen hier regelrecht heen! Ze denken natuurlijk dat ik nog alleen ben! Misschien komen ze voedsel en patronen vragen! Maar ik laat me liever hangen, dan er iets van af te geven! Ik heb zelf al moeite genoeg, de winter door te komen!

Raffles zeide niets, maar ging op zijn beurt de deur openen. Hij had zijn kijker mede genomen. Na enige ogenblikken trad hij weer binnen, en zeide afgemeten, zich tot Falquhar wendend:

— Mijn bericht zal U genoeg doen, luitenant! Want de lieden die daar aankomen, zijn de ontsnapte gevangenen van Fort Joekon! Sommigen hunner dragen nog de gevangenskleding — gij weet wel, de witte en blauwe strepen! De anderen hebben zeker al een uitrusting bij elkaar gestolen!

Het bleef even stil in het grote vertrek. Men hoorde alleen de houtblokken knapperen in de reusachtige kachel. Falquhar was verbleekt, en vloekte wat in zichzelf.

Na enige ogenblikken vroeg Jim kalm:

— Dan treft gij het slecht, graaf! Want het gaat om onze huid! Wilt ge mij helpen?

— Deel de geweren rond, Henderson, beval Raffles eenvoudig, en jij, Brand maak de meisjes wakker, zij

zouden kunnen schrikken. Is u van plan, ons te helpen, luitenant?

— Geef mij een geweer! zeide deze nors.

Binnen tien minuten was alles voor de verdediging in gereedheid gebracht. De smalle schietgleuven in de houten muur waren vrijgemaakt, en achter iedere gleuf stond een van de mannen. Ieder had een kistje met patronen naast zich. Bleek en stom hielden Suzan en Irma elkaar omvat. Er verliepen nog tien minuten en toen de bende binnen schotsafstand was, loste Raffles het eerste waarschuwingsschot, dat de hoed van een der naderende meenam, en dat onmiddellijk beantwoord werd met een woedend gescheeuw en een hagelbui van kogels.

Nog geen vijf minuten later was het gevecht in volle gang. De bandieten zochten dekking achter hun sleden, en onderhielden van daar een goed onderhouden vuur op het blokhuis. Brand de scherpschutter wist twee hunner neer te leggen, maar de toestand werd zeer critiek, toen er eensklaps in het Zuiden en van zeer dicht bij onder de hoge pijnbomen schoten knetterden.

— Politie! riep Jim droogjes. Dat is net bijtijds!

En dat was het inderdaad! Er ging een luid geschreeuw onder de aanval-

lers op die nu naar twee kanten front moesten maken. Aan het flankvuur konden zij echter geen weerstand bieden, en men zag hem al spoedig met opgestoke handen in de richting van het blokhuis lopen. Van alle kanten kwamen nu blauwe uniformen opdagen, en de politiemannen met de karabijnen en de revolver in de vuist omsingelden de troep, en drevén de ontwapenden met de handen omhoog naar het huis van Jim Hale. Een paar minuten later waren zij daar allen verzameld. En dadelijk schreeuwde een hunner, die blijkbaar de aanvoerder was, zodra hij Falquhar in het oog kreeg:

— Als wij er aan moeten, dan hij ook! De brand van de gevangenis is zijn werk! Hij is een van de grootste smokkelaars aan de grens.

De politiemannen keken aarzelend naar Falquhar, en deze beseffend, dat er voor hem geen uitkomst meer mogelijk was, en te lafhartig om de gevolgen van zijn misdaad onder ogen te zien, gaf zelf het antwoord — op een afdoende wijze.

Voor iemand het hem had kunnen verhinderen, trok hij bliksemsnel de revolver, waarmee men hem bewapend had, zette de loop tegen de slaap en haalde de trekker over.

De volgende aflevering bevat:

DE WAANZINNIGE

